

ΕΡΡΙΚΟΥ Α. ΣΚΑΣΣΗ

Τακτικού Καθηγητοῦ τῆς Λατινικῆς φιλολογίας

ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΡΟΠΟΥ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ *

ΛΑΤΙΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ ΑΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

abortivus, a, um, ἐκβολιμαῖος, ἐκτρωματιαῖος. ovum, ὄν ἐκβόλιμον, ἄωρον. 2) abortivum, ὑπον. medicamentum, ἐκβόλιον, ἀκνητήριον (φάρμακον).

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

abortivus, a, um, ἐκβολιμαῖος, ἐκτρωματιαῖος. ovum, ὄν ἐκβόλιμον, ἄωρον. 2) abortivum, ὑπον. medicamentum, ἐκβόλιον, ἀκνητήριον (φάρμακον).

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

(Πρωτόδ.—Βιαγκίνης)

abortivus, a, um, ἐκβολιμαῖος, ἐκτρωματιαῖος. ovum, ὄν ἐκβόλιμον, ἄωρον. 2) abortivum, ὑπον. medicamentum, ἐκβόλιον, ἀκνητήριον (φάρμακον).

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

abortivus, a, um, ἐκβολιμαῖος, ἐκτρωματιαῖος.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

abortivus, a, um (aborior), ὁ ἄωρος γεννηθείς, ἐκτρωματιαῖος, οὖσ.—vum, i, οὖ. τὸ ἐκβόλιον, τὸ ἀπόφθαγμα (φαρμ.).

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

abortivus, a, um (abortus), ἄωρος γεννηθείς Hor., Juven. Μιτρ. -prophetae ψευδεῖς προφηταί Hier. ep. 120,9.—ὄθεν Οὖσ.—ivum, i, οὖ. (sc. fetus) ἐκτρωμα, ἀμβλωθρίδιον. Vulg. μιτρ. περίψημα, It. 2) ἐκτρωματιαῖος, ἐκτρωματικός, Plin.—ὄθεν οὖσ.—ivum, i, οὖ. (sc. medicamentum) ἐκβόλιον, ἐκτρωτικὸν ἢ ἐκβλητικὸν φάρμακον, ἀπόφθαγμα, ἀκνητήριον (φάρμακον), τὸ ἀμβλωθρίδιον Juven. 3) ovum abortivum ὄν ἐκβόλιμον, ἄωρον (ἐν ᾧ σήπεται τὸ νεότερον μὴ δυνάμενον νὰ ἐκκολαφθῇ) Mart.

* Συνέχεια ἐκ τῆς Ἑπιστημονικῆς Ἑπετηρίδος Φίλος. Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τ. Α', σελ. 216.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

accīo, īvi, ītum, īre, (ad—cio)
προσκαλῶ, μεταπέμπομαι, ἐπάγομαι.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

accīo, īvi, ītum, īre, (ad—cio)
προσκαλῶ, μεταπέμπομαι, ἐπάγομαι.

ΟΥΛΕΡ. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

(Πρωτόδ.—Βιαγκίνης)

accīo, īvi, ītum, īre (ad—cio)
προσκαλῶ, μεταπέμπομαι, ἐπάγομαι.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

accīo, īvi, ītum, īre, προσ-
καλῶ, μεταπέμπομαι, ἐπάγομαι.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ac—cīo, īvi, (ii), ītum, δ'. 1)
προσκαλῶ τινα· 2) μτφ. mortem—,
=αὐτοκτονῶ.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

accīo, īvi (iī), ītum, īre (ad—
cio), 1) προσκαλῶ, μετακαλοῦμαι,
μεταπέμπομαι τινα, alqm Alexan-
dro doctorem (ὥς διδ.). harus-
pices ex Etruriā. dictatorem ab
exercitū. Numam Curibus Ro-
mam ad regnandum. alqm in ado-
ptionem.— accīta scientia ἡ θύ-
ραθεν (γενικὴ) σοφία (ἡ ἔξωθεν
εἰσηγμένη). μτφρ. mortem laetus
accīvit περιχαρὴς ἑαυτὸν ἔκτεινε. 2)
παραδέχομαι, αἰροῦμαι Tac. ann.
11,24. 3) ἐπικαλοῦμαι, Lucr. 5,996.
4) (=conscisco mortem) ille cons-
cientiā mortem accīvit ἐκεῖνος
τὸν θάνατον μετεκαλέσατο, διειργά-
σατο ἑαυτὸν ὑπὸ τῆς συνειδήσεως
τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, τῇ συνει-
δήσει ἀνιώμενος ἢ (δια)στρεβλοῦ-
μενος, Vell. 2,38,6. Ποτ. συγχε-
κομ. accibant, Lucr. 5,994.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

āchēta, ae, hic, ὁ ἀχέτης, ὁ
ἀρσενικὸς τέττιξ.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

āchēta, ae, ā. ἀχέτης, (ἡχέτης) ὁ
ἀρσενικὸς τέττιξ.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

(Πρωτόδ.—Βιαγκίνης)

āchēta, ae, ā. ἀχέτης, (ἡχέτης)
ὁ ἀρσενικὸς τέττιξ.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

āchēta, ae, ā. (ἡχέτης, ἡχέτα,
δωρ. ἀχέτας, ἀχέτα), ἀχέτης, εἶδος
ἀρσενικοῦ τέττιγος (ἐν ἀντιθέσει
πρὸς μικρότερον εἶδος καλούμενον
tettigonia τεττιγονία, τεττιγόνιον,
κν. τζίτζικας, τζιτζίκι).

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ἐλλείπει.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ἐλλείπει.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ
(Πρωτόδ.—Βιαγκίνης)

ἐλλείπει.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ἀcδñĩtum, i, hoc, τὸ ἀκό-
νιτον (φαρμακώδης βοτάνη).

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ἀcδñĩtum, i, οὖ. ἀκόνιτον
(φαρμακώδης βοτ.).ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ
(Πρωτόδ.—Βιαγκίνης)ἀcδñĩtum, i, οὖ. ἀκόνιτον,
(φαρμακώδης βοτ.).

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἀcδñĩtum, i, οὖ. ἀκόνιτον
(φαρμακώδης βοτ.).

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἀcδñĩtum, i, οὖ, ἀκόνιτον
(βοτ.).

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

acolũthos καὶ -us, -on καὶ
-um, ἀκόλουθος, ἀκολουθῶν. Οὖς.
acolũthos (-lythus, -litus, -letus,
acholitus) ὁ ἀκόλουθος (= βοηθὸς
ιερέως ἐν τῇ ᾠμῃ. ἐκκλησία = λατ.
λ. = ceroferarius) Isid., August.,
Ἐπιγρ. 2) ἀκολουθῶν, σύμφωνος
Diom. 457, 27.

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

aconĩtum, i, οὖ. κ. aconĩta,
δ̄rum, οὖ. πληθ. τὸ ἀκόνιτον καὶ ἡ
ἀκόνιτος καὶ τὰ ἀκόνιτα, ἄλλως κάμ-
μαρον ἢ κάμμορον, παρδαλιαγχές,
κυνοκτόνον, μυοκτόνον ἢ θηροφό-
νον, λυκοκτόνον, θηλυφόνον, σκορ-
πίον (κοινῶς: σκoρπίδι), εἶδος
βοτάνης φαρμακευτικῆς (δηλητηριώ-
δους) Plin. 2) ποιητ.: δραστικώτατον
δηλητήριον ἐκ ῥίξης ἀκόνιτου παρε-
σκευασμένον. Verg. κ. ἄ. — Παρὰ
ποιηταῖς πάντοτε πληθυντικῶς (πλὴν
Ovid. met. 7, 407: aconĩton ἑλλ.
αἰτ.) δηλητηριώδη ποτά. Πολλὰ
ἀντίδοτα ἀναφέρει ὁ Πλίνιος.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ācontĩas, ae, hic, ὁ ἀκοντίας,
εἶδος μετεώρου.

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

acontiās, ae, (κυρίως κατὰ
πληθ. ἀριθμ.) ἀκοντίας, εἶδος μετεώ-

ώρου (κομήτου) ἔχοντος σχῆμα ἄκοντίου Plin. 2) ἄκοντίας, ἄκοντίλος (καὶ ἄκοντίλη?) εἶδος ὄφραως ταχέως ἐφαλλομένου ὥσπερ ἄκοντιον (κν. σαγίττα καὶ σαῦττόφιδο) Amm. (λατ. λ. = iaculus, ὁ ἰ.).

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ἄcδp o s, i, haec, ἡ ἄκοπος, βοτάνη, ἄλλοτε ἀνάγυρος καλουμένη. 2) εἶδος πολυτελοῦς λίθου.

ἄcδp u m, i, hoc, τὸ ἄκοπον, εἶδος εἶδος ἰάματος.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ἄcδp o s, i, θ. ἡ ἄκοπος, βοτ. ἡ καὶ ἀνάγυρος καλουμένη. 2) εἶδος πολυτελοῦς λίθου.

ἄcδp u m, i, οὐ. ἄκοπον, εἶδος ἀλοιφῆς.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.—Βιαγκ.)

ἄcδp o s, i, θ. ἡ ἄκοπος, βοτ. ἡ καὶ ἀνάγυρος καλουμένη. 2) εἶδος πολυτελοῦς λίθου.

ἄcδp u m, i, οὐ. ἄκοπον, εἶδος ἀλοιφῆς.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ἄc o r, ὄris, hic, (aceo) ἡ ὀξύτης, τὸ ὀξύνον.

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

ἄc o r o s, o n ἡ u m (ἄκοπος), κόπον καὶ πόνον ἀποδιώκων. Μόνον ὡς οὐς. 1) acorpos, i, θ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ *gemma*) ἡ ἄκοπος, λίθος πολύτιμος (νιτροῶδους χρώματος κεκοσμημένος διὰ χρυσῶν στιγμάτων, <χαλικοπυρίτης, σπάθιον?>) Plin. 37, 143. 2) (κατὰ παράλ. τοῦ herba) τὸ ἄκοπον, βοτάνη ἄλλως λεγομένη anagyros, ἀνάγυρος, ἀνάγυρις, ἡ malva erratica ἀγρία μαλάχη Plin. 27, 30. 3) acorump, i, οὐ. (sc. unguentum), ἀλοιφή (κατα)πραυντική, μαλχακτική, εἶδος ἡπιάματος, μαλχάγματος Plin. 23, 157. Cels. 5, 24, 1.

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

ἄc o r, ὄris, ἄ. (aceo), ὀξύτης (ξινίλα), δοιμύτης ἐν τῇ γεύσει ὑγρῶν καὶ τροφῶν, κυρίως οἴνου ἀλλὰ καὶ

- ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ γάλακτος ζύμης (προζυμίου),
 ācor, ōris, ā. (aceo) ἡ δξύτης, Colum., Plin., Quint. Μτρο.: Tert.
 τὸ ὄξυνον. adv. Marc. 1, 2. κ. ἄ. in aco-
 ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ. Βιαγκ.) rem transire, venire δξύειν (ξι-
 ācor, ōris, ā. (aceo) ἡ δξύτης, νίζω) Cael. Aur. 2) κατὰ πληθ.:
 τὸ ὄξυνον. ἐναντιότης, πικρία, δυσαρέστησις
 ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ Plin. ep. 7, 3, 5. 3) a cor, δξύτης
 * ācor, ōris, ā. (aceo) ἡ δξύτης, ἐν τῇ ὁσφρήσει (ξινίλα, πρβλ. τὸ
 τὸ ὄξυνον. Ἀριστοφάνειον: δξύτατον ὄζειν)
 ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ Colum. 12, 18, 3.
 ācor, ōris, ā. (μ.) τὸ ὄξυνον (ξυνό).

ENP.—ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

ācornā, æ, haec, ἡ ἄκορνα, acornā, æ, θ. ἄκορνα (ἡ φυλ-
 εἶδος ἀκάνθης. λάκανθος χρώματος πυροῦ), ἥτις ἄλ-

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ācornā, æ, θ. ἡ ἄκορνα, εἶδος λως rhonos, φόνος (καὶ ἀλλαχοῦ
 ἀκάνθης. ἀτρακτυλ[λ]ις) λέγεται Plin.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ. Βιαγκ.)

ācornā, æ, θ. ἡ ἄκορνα, εἶδος
 ἀκάνθης.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

ācorus, i, haec καὶ ācorum, i, acoron ἢ um, i, οὐ. ἄκορον
 hoc, τὸ ἄκορον (ἀρωματικὴ βοτάνη). καὶ acoros, i, θ. ἄκορος (ἄλλως ἄ-

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ācorus, i, θ. καὶ ācorum, i, φροδισιάς (λατ. venerea κ. ἄ.), ἄκο-
 οὐ. ἄκορον (ἀρωματικὴ βοτάνη). ρος ὁ κάλαμος (φυτὸν ἐνυδρον πο-

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ. Βιαγκ.) λυετὲς μετὰ ῥίζης ἀρωματικῆς ἰδ.

ācorus, i, θ. καὶ ācorum, i, καὶ acorion) Cels. κ. ἄ.
 οὐ. ἄκορον (ἀρωματικὴ βοτάνη).

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ἐλλείπει.

ΟΥΛΕΡ. - ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ἐλλείπει.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ. Βιαγκ.)

ἐλλείπει.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ācrīmōnīa, ae, haec, (acer)
ἡ δριμύτης, δξύτης. μεταφ. ἡ δξύτης,
σφοδρότης, δεινότης.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ācrīmōnīa, ae, θ. (acer)
δριμύτης, δξύτης. μεταφ. δξύτης,
σφοδρότης, δεινότης.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ. Βιαγκ.)

ācrīmōnīa, ae, θ. (acer) δρι-
μύτης, δξύτης. μεταφ. δξύτης, σφο-
δρότης, δεινότης.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ācrīmōnīa, ae, θ. (acer) δρι-
μύτης, δξύτης. μεταφ. δξύτης, σφο-
δρότης, δεινότης.

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

acoroticus, a, um.—vinum
οἶνος ἀκορίτης (μειγμένος μετ' ἀκό-
ρου) Diosc. (πρὸ βλ. Plin. 14, 111).

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

ācrīmōnīa, ae, θ. (acer πρὸ βλ.
ἐλλ. ἀπήμων-ἀπημονία), δξύτης, δρι-
μύτης. 1) δξύτης ἐν τῇ γεύσει (ἐπὶ κα-
λῆς γεύσεως μᾶλλον ἢ ἐπὶ κακῆς, ἐνῶ
acerbitas δηλοῖ δυσάρεστον γεῦσιν),
στρυφνότης, τὸ δριμύ, τὸ καυστικὸν
τοῦ σινάπεως, τοῦ κρομμύου, τοῦ
δριγάνου, τοῦ νίτρου κλπ. Colum.
Plin., Cato κ. ἄ. 2) δριμύτης ἐν τῇ
δσφρήσει, τὸ βαρὺ τῆς δσμῆς, ἡ
βαρεῖα δσμη (ἐν. καὶ πληθ.) Plin.,
Colum. 3) δριμεῖα (κακὴ, ἄσχη-
μη) ἀναθυμιάσις Cael. Aur. Μιτρ.
α) δξύτης τῶν αἰσθήσεων.—stoma-
chi δξυγεγμία (ξινίλα) Plin.—
cernendi δξύτης τοῦ νοῦ, ταχύνοια

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

acerimōnīa, ae, θ. (acer) 1) δοριμύτης, δξύτης (ἐν τῇ γεύσει) 2) μιτρω. πρὸς δῆλ. τοῦ δραστηρίου· δξύτης, σφοδρότης, δεινότης.

August. animi, ingenii ἡ τῆς ψυχῆς (νοῦ) δρώμη ἢ ἀνδρεία, ἡ δξύτης τῆς διανοίας Naev. com. 38 (πρὸβλ. Acc. trag. 468), — morum ἡ τοῦ χαρακτήρος τραχύτης, ἡ χαλεπότης, ἀγροικία, ὁμότης Capit. Alb. — in vultu τὸ ἀνδρικὸν (ἀρρενωπὸν), ἡ ἐν τῷ προσώπῳ (φυσιογνωμία) ἐντετυπωμένη αὐστηρότης Corn. rhet., — patris δύναμις, ἐνέργεια, τὸ δραστήριον (δραστηριότης) τοῦ πατρός Cic., — orationis ἡ δξύτης τῆς συζητήσεως, ὁ κεκινημένος λόγος (δυνατὸς τόνος, ἀντίθ. sermo) Corn. rhet.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

aceriter, ἐπίρῳ. (acer) δοριμέως, δξύως. 2) χαλεπῶς, πικρῶς. 3) ἐμπαθῶς, σφοδρῶς, δεινῶς, ἐντόνως.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΛΗΣ

aceriter, ἐπίρῳ. (acer) δοριμέως, δξύως. 2) χαλεπῶς, πικρῶς. 3) ἐμπαθῶς, σφοδρῶς, δεινῶς, ἐντόνως.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.—Βιαγκ.)

aceriter, ἐπίρῳ. (acer) δοριμέως, δξύως. 2) χαλεπῶς, πικρῶς. 3) ἐμπαθῶς, σφοδρῶς, δεινῶς, ἐντόνως.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

aceriter, ἐπίρῳ. μ.σ.κ.ὑπ. (acer) δοριμέως, δξύως. 2) χαλεπῶς, πικρῶς. 3) ἐμπαθῶς, σφοδρῶς, δεινῶς, ἐντόνως.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

aceriter, ἐπίρῳ. (acrius, acerrime) 1) δξύως, δοριμέως 2) χαλεπῶς,

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

aceriter, ἐπίρῳ. μετὰ Σ. Υ. δξύως, σφοδρῶς, βιαίως, ἐντόνως, ἰσχυρῶς, αὐστηρῶς, σκληρῶς, ζωηρῶς, εὐθαρσῶς, προθύμως. acriter intueri solem ἀτενῶς ἢ ἀτενέσιν ὀφθαλμοῖς θεᾶσθαι τὸν ἥλιον Cic., se morti offerre εὐθαρσῶς διδόναι ἑαυτὸν εἰς τὸν θάνατον, αὐθαίρετον ἢ αὐτεπάγγελτον θανεῖν Cic., acerrime exspectare τὰ μάλιστα ἀνυπομόνως ἀναμένειν Cic., acerrime victoriam in aliquem exercere σκληρότατα ἀσχω τὴν νίκην κατὰ τινος, βιαιότατα προσφέρομαι ὡς νικητῆς πρὸς τινα Sall., acriter egere ἐν μεγάλῃ ἐνδείᾳ, ἐν ἀπορίᾳ, ἐν ἀπώρῳ εἶμι (πιέζομαι ὑπὸ τῆς ἀνάγκης) Plaut. Acriter ὡς ἐπιτα. ἐπιθέτων· λίαν, πολὺ, μεγάλως: — viridis Plin., — dulce Aug., acerrime aestuosa Plaut.

πικρῶς· 3) ἐκθύμως, ἐμπαθῶς, σφοδρῶς, δεινῶς, κρατερῶς· 4) εὐστόχως, ἀκριβῶς.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

acrdāma, ātis, hoc, τὸ ἀκρόαμα (τὸ πρᾶγμα καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ παρέχων τὸ ἀκρόαμα).

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

acrdāma, ātis, οὐ. ἀκρόαμα, (τό τε πρᾶγμα καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ παρέχων τὸ ἀκρόαμα).

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

acrdāma, ātis, οὐ. ἀκρόαμα, (τό τε πρᾶγμα καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ παρέχων τὸ ἀκρόαμα).

ΚΟΥΠΤΩΡΗΣ

acroāma, ātis, οὐ. ἀκρόαμα (τό τε πρᾶγμα καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ παρέχων τὸ ἀκρόαμα).

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

acrdāma, ātis, οὐ. ἀκρόαμα· α) πᾶν τῇ ἀκοῇ ἀρεστὸν ἄκουσμα (μουσικόν, ῥητορικόν, ἡτορικόν)· β) ὁ τὸ τοιοῦτον ἄκουσμα παρέχων, οἶον μελωδός, μουσουργός, ῥήτωρ.

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

acroāma (μῆγν. καὶ acrdma σπανιώτατα), atis, οὐ. ἀκρόαμα, ἄκουσμα, πᾶν ὃ τι ἀκούεται πρὸς τέρπιν, οἶον μουσική, συμφωνία, κοντσέρτο Petr. 53.78. Plin. ep. 6, 31, 13. 2) μῆν. = ὁ παρέχων (μάλιστα ἐν τοῖς δείπνοις) τὸ ἀκρόαμα, π.χ. ὁ μουσικός, ὁ ἀριστοτέχνης (= βιρτουόζος), ὁ ἀπαγγέλλων, ὁ χαρίεις διηγητής, ὁ γελωτοποιὸς Cic. Sest. 116. Arch. 20. Verr. 4, 49. Nep. Att. 14, 1. Suet. Aug. 74. Vesp. 19.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

acrdāsis, is, haec, ἡ ἀκρόασις.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

acrdāsis, is, θ. ἀκρόασις.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

acrdāsis, is, θ. ἀκρόασις.

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

acroāsis, is, αἰτ. in, ἀφ. i, αἰτ. πλ. is, θ. ἀκρόασις (κυρίως τὸ ἀκροᾶσθαι)· ὅθεν μῆν. τὸ ἀκουόμενον, τὸ ἀνάγνωσμα Varr. sat. Men., Cic. 2) διάλεξις, παράδοσις, (προφορικῶς παραδιδόμενον μάθημα), ἀκρόασις : acroāsin (Vitruv.)

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

acroāsis, is, θ. ἀκρόασις.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

acrōāsīsis, is, θ. ἀκρόασις.

ἢ acroāsis (Suet. gr.) facere κα-
μνω μαθήματα, διαλέξεις. 3) ἀκρόα-
σις=οἱ ἀκούοντες, τὸ ἀκροατήριον
Cic. Att. 15, 17, 2.

ΕΝΡ. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

acrōāmātīcus εἶτε acrōā-
tīcus, a, um, ἀκροαματικός.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

acrōāmātīcus εἶτε acrōā-
tīcus, a, um, ἀκροαματικός.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

acrōāmātīcus εἶτε acrōā-
tīcus, a, um, ἀκροαματικός.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

acroātīcus, a, um, ἀκροατι-
κός (=acroāmaticus), προωρισμέ-
νος εἰς ἀκρόασιν. — disciplinae
ἀκροα(μα)τικαὶ διδασκαλῖαι, (αἱ
ἀπόρρητοι καὶ βαθύτεραι διδασκα-
λῖαι τῶν φιλοσόφων προφορικῶς
τοῖς μαθηταῖς ἀνακοινούμεναι, αἱ
καὶ ἄλλως ἐσωτερικαὶ κατ' ἀντί-
θεσιν πρὸς τὰς ἐξωτερικάς, ἦτοι τὰς
ἀπλουστεράς, αἵτινες ἐγίνοντο πρὸς
τὸ κοινὸν διὰ τῶν βιβλίων (πρβλ.
libri [τοῦ Ἀριστοτέλους] exoterici
καὶ acroatici) Gell. 20, 5, 6 ἐξ.

ΕΝΡ. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ἐλλείπει.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ἐλλείπει.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ἐλλείπει.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

acrobastia, ae, θ. ἀκροβυ-
στία, ἀκροποσθία (λατ. praeputium,
ἀντίθ. circumcisio, περιτομή) Zen.

ΕΝΡ. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

acrōlīthos, a, um, ἀκρόλι-
θος.

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

acrolithus, a, um, ἀκρόλι-
θος. statua acrolithos ξόανον

ΟΥΑΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

acrōlīthus, a, um, ἀκρόλι-
θος, ον, (ὑπον. ἀνδριάς, ξόανον).

ΟΥΑΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

acrōlīthus, a, um, ἀκρόλι-
θος, ον, (ὑπον. ἀνδριάς, ξόανον).

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

ENP. ΟΥΑΕΡΙΧΟΣ

ἐλλείπει.

ΟΥΑΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ἐλλείπει.

ΟΥΑΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ἐλλείπει.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

ENP. ΟΥΑΕΡΙΧΟΣ

actūārīus, a, um, (ago) εὐά-
γητος. actuaria navis, ταχεῖα κω-
πήρης ναῦς. actuarii limes, ἡ
ἀμαξιτός, ἡ διορίζουσα τοὺς ἀγρούς.

ΟΥΑΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

actūārīus, a, um, (ago) εὐ-
άγητος. actuaria navis, ταχεῖα κω-
πήρης ναῦς. actuarii limes, ἡ
ἀμαξιτός, ἡ διορίζουσα τοὺς ἀ-
γρούς.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

actinophoros, on, ὄν. πλ.
οε (ἄκτινοφόρος),—cochloe εἶδος
ὄστρακοδέσμων (κοχλιῶν) ἀκτινω-
τῶν, οἷτινες καὶ ἀκτινοφόροι καὶ πεν-
ταδάκτυλοι καὶ ἑλικες καλοῦνται (ιδ.
Κοραῖν, εἰς Ξενοκρ. Ἐνύδρ. σ. 135)
Plin.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

1. actuārius, a, um (ago
πρβλ. ἀκτωάριος, ἀκτουάριος), ὁ εὐ-
άγητος (ἐλαφρός, ταχύς), εὐκόλως
κινῶν ἢ κινούμενος. actuarii canes
κύνες κυνηγετικοί, ταχεῖς. Vel. Long.
2) Συνήθως actuaria navis, Si-
senn. fr., Caes., Liv., Gell. (καὶ
ἀπλῶς actuaria Cic. Att. 5, 9, 1)
ἡ ἐπακτοῖς, ἱστιόκωπος ναῦς, πλοιά-
ριον ταχὺ = actuarium navigium
Caes. Sall. fr. 3) ἐπακτοκέλης,

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιάγκ.)
actuārius, a, um, (ago) εὐ-
 άγητος. *actuaria navis*, ταχεῖα κω-
 πήρης ναῦς. *actuarius limes*, ἁμα-
 ξιτός, ἡ διορίζουσα τοὺς ἀγρούς.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

1. *actuārius*, a, um, (ago),
 εὐάγητος. a. *navis*, ταχεῖα κωπήρης
 ναῦς.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

actuārius, a, um, (ago), εὐ-
 άγητος:—*navis* ἢ *navigium* (καὶ
 ἀπλῶς *actuaria*), ταχεῖα (ἐπίκωπος)
 ναῦς· ἐντ. οὖς. *actuārius*, i, ā.
 ὁ ταχυγράφος.

ΕΝΡ. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

actuārius, i, hic, ὁ ταχν-
 γράφος. 2) ὁ γραφεύς.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

actuārius, i, ā. ταχυγράφος.
 2) γραφεύς, ὑπομνηματοφύλαξ.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

actuārius, i, ā. ταχυγρά-
 φος. 2) γραφεύς, ὑπομνηματοφύλαξ.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

2. *actuārius*, i, ā. ταχυγρά-
 φος. 2) γραφεύς.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

actuārius, i, ā. ὁ ταχυγρά-
 φος.

ληστορικὸν πλοιάριον, *Sisenn. fr. 4)*
actuarii limites τὰ ὅρια δι' ὧν
 διέρχονται δίζυγοι ἵπποι, βόες κτ.,
 ἀτραπὸς (στενὴ ὁδός, πλατύς 12
 ποδῶν) *Grom. 168. 207* (ιδ. καὶ
subruncini)· ὅθεν καὶ —*pali* χά-
 ρακες (πᾶλοι) καταπηγνύμενοι ἀνὰ
 120 πόδας *Hyg. grom. 192.*

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

2. *actuārius*, i, ā. (*actus*,
 ὄν.) γραφεύς (= *scriba*. Ἄλλη γρ.
actarius), Γ λ ω σ σ.: πρακτικός, ὑ-
 πομνηματογράφος. 1) ὁ ταχυγράφος
 (ὁ στενογράφος τῶν πρακτικῶν τῶν
 ἐν τῇ συγκλήτῳ καὶ ἀλλαγῇ ἐκφω-
 νουμένων λόγων) *Sen ep., Suet.*
 2) ὁ ὑπομνηματοφύλαξ, ὑπομνημα-
 τογράφος (ὁ καταχωρίζων ἐν βι-
 βλίοις ιδιωτικοῖς ἐμπορικῶς σημειώ-
 σεις ἢ λογαριασμούς), λογιστὴς *Pe-
 tron.* 3) ἐν τῷ στρατῷ· στρατιωτι-
 κὸς ἐπιμελητής, ἀρχιφροντιστής, οὗ
 ἔργον ὁ ἐπισιτισμὸς τοῦ στρατοῦ
 δι' ἀγορᾶς καὶ ἀποστολῆς τῶν ἐπι-
 τηδεῶν *Treb. Poll., Eutrop., Aur.*
Vict., Ict. 4) *actuarium sarcina-*
lium principis iumentorum (ἐπὶ
 τῶν αὐτοκρατορικῶν χορόνων) ἀξιω-
 ματικὸς ἢ ὑπαξιωματικὸς ἐπὶ τῶν
 μεταγωγικῶν *Amm.*

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ăcūlēātus, a, um, (aculeus)
κεντρώδης, κεντρωτός.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ăcūlēātus, a, um, (aculeus)
κεντρώδης, κεντρωτός.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ăcūlēātus, a, um, (aculeus)
κεντρώδης, κεντρωτός.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ăcūlēātus, a, um, (aculeus)
κεντρώδης, κεντρωτός.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ăcūlēātus, a, um, (aculeus),
κεντρώδης· μεταφ. ἀκανθώδης, πι-
κρός, δηκτικός.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ăcūlēus, i, hic, (acus) τὸ
κέντρον, μεταφ. ἢ κέντησις, κερτο-
μία.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ăcūlēus, i, ā. (acus) κέντρον.
μεταφ. κέντησις, κερτομία.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ăcūlēus i, ā. (acus) κέντρον.
μεταφ. κέντησις, κερτομία.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ăcūlēus, i, ā. (acus) κέντρον.
μεταφ. κέντησις, κερτομία.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ăcūlēus, i, ā. 1) κέντρον,
apis τῆς μελίσης—sagittae, ἀκίς
βέλους· 2) μεταφ. κέντησις (σκολπι-
κὸς λόγος), κερτομία.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

aculeātus, a, um, (aculeus,
aquiliatus) : (ἐπὶ ἐντόμων, ζώων)
ἔγκεντρος, κεκεντρωμένος, κεντρω-
τός, κεντροφόρος, ἔχων ἢ φέρων
κέντρον Plin. : (ἐπὶ φυτῶν) ἀκαν-
θώδης, ἐχινώδης Plin. Μτφρ. acu-
leati ictūs τὰ διὰ κεντροῦ δήγματα,
κεντήματα, κεντρώματα (κυρίως
σκορπίων καὶ σφηκῶν) Plin. 2) δη-
κτικός, πικρός, καθαπτικός Plaut.,
—litterae δηκτική, πικρὰ ἐπιστολή
Cic., —sophismata παγιδευτικά,
ἀκανθώδη, εὐστροφα σοφίσματα (ἀλ-
λη ἀνάγν. acu enucleata [πρβλ.
Cic. fr. or. pro Aem. Scaur. 20
= fallaces conclusiunculae]) Cic.
Ac. 2, 75.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

aculeus, ī, ā. (ὑποκορ. τοῦ
β. acus) (ἐγ)κεντρίς (κεντρί), κεν-
τρίον, κεντητρίον, κέντημα, ἀκαν-
θα, κέντρον (σφηκῶν, μελισσῶν,
σκορπίων, μυιῶν, ζώων, πτηνῶν,
ἰχθύων, φυτῶν, δένδρων καὶ ἄλλων
ὀργάνων) π. γ. apis, scorpionis
κτ., aculeus sagittae ἢ ἄρδις,
ἀκίς, αἰχμὴ τοῦ βέλους ἢ οἰστοῦ Liv.
aculei calcis κέντρα, πληκτρα τοῦ
ἀλέκτορος καὶ τῶν ὀρνίθων, (ὁ μι-
κρὸς ὀπίσθιος ὄνυξ τοῦ ποδὸς=cal-
car, δ ἰδὲ) Colum., tabulam acu-
leis configere ἐμπηγνύναι ἐν τῇ
σανίδι ἥλους (καρφῶσαι τὴν σανίδα)
Colum. Μτφρ. (κυρίως κατὰ πληθ.
aculei orationis καθαπτικοὶ καὶ πι-
κροὶ λόγοι, λόγοι τετηγμένοι Cic.,

aculeus pingit meum pectus
 νυγματώδης φροντὶς βασανίζει με
 Plaut., — sollicitudinum ἀγωνιώ-
 δεις καὶ ἀνιάραι φροντίδες Cic., acu-
 lei forenses (ἀντὶ forensium) sen-
 tentiarum δξύνουα βαθυνωμόνων
 συμπερασμάτων δικανικῆς ᾠτορι-
 κῆς Cic., — amoris βολαὶ ἢ βέλη
 ἔρωτος, ὁ δξίθυμος (δακέθυμος,
 θυμοδακῆς) ἔρως Ambr. κ.ἄ.—ora-
 torii aut forenses ᾠτορικά ἢ δικα-
 νικά κέντρα (βαθεῖαι ἐντυπώσεις)
 Cic., aculeos in mentibus (Cic.) ἢ
 in animis (Plin. ep.) relinquere
 (ὥσπερ τὴν μέλιτταν) τὸ κέντρον
 (βαθεῖαν ἐντύπωσιν, βαθέα ἔχγη) ἐγ-
 καταλιπεῖν τοῖς ἀκροωμένοις (Εὔ-
 πολις). aculeum emittere κέντρον
 ἀφιέναι, χολὴν ἐξεμῖν (χύνω ὅλη
 μου τὴ χολή) Cic., Liv., Curt.,
 aculeum habere παρορμαῖν (ad +
 γερονδίβω) Liv., — in Caesarem
 τὰ κατὰ τοῦ Κ. σκώμματα, χλεῦναι,
 κερτομίαι (τὰ σκωπτικά βέλη) Cic.,
 — (πληθ.) contumeliarum ἀκανθώ-
 δεις, πικροὶ λόγοι, τὰ σκώμματα
 (πειράγματα με λόγια) Cic.
 2) lucis aculeus δξεῖα ἀκτὶς (ἡλια-
 κοῦ) φωτὸς Sidon.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ācūmen, īnis, hoc, (acuo)
 ἡ ἀκίς, ἀκωκή, τὸ κέντρον. 2) ἡ
 δξύτης, ἀγχίνοια.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ācūmen, īnis, οὐ. (acuo) ἀκίς,
 ἀκωκή, κέντρον. 2) δξύτης, ἀγχι-
 νοια, (ἐστὶ ὅτε ἡ σοφιστική).

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

a cūmen, inis, οὐ. (acuo) Κυρ.:
 ἀκίς, ἀκωκή, κέντρον, τὸ δξύ, τὸ
 ἄκρον τοῦ ξίφους, τοῦ δόρατος ὅθεν
 auspicia ex acuminibus οἰωνισμοὶ
 ἐκ τῶν αἰχμῶν τῶν δοράτων σπινθη-
 ρίζουσῶν ἐν ὥρᾳ θιπέλλης (ἄριστος
 οἰωνὸς τῆς νίκης) Cic. πρβλ. Arnob.:
 acumina auspicata (καὶ Ἰεῖεχ.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.) I 7 καὶ σπινθηρὲς ὡς ἐξαστρά-
 ᾱ c ū m e n, īnis, οὖ. (acuō) ἀκίς, πτων χαλκός).—coni ἡ κορυφή τοῦ
 ἀκωκή, κέντρον. 2) δξύτης, ἀγγί- κώνου Lucr.,—rostri τὸ ἄκρον τοῦ
 νοία, (ἔσθ' ὅτε ἡ σοφιστική). δάμφους Ovid.,—stili τὸ ἄκρον τοῦ

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ᾱ c ū m e n, īnis, οὖ. (acuō) ἀκίς, πτων (οὐρά) σκορπίου Tert., Cic.
 ἀκωκή, κέντρον. 2) δξύτης, ἀγγίνοία poet., Hyg. astr.,—montis ἄκρον
 (ἔσθ' ὅτε ἡ σοφιστική). ὄρος, κορυφή ὄρους, ἀκρολογία,

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ᾱ c ū m e n, īnis, οὖ. (acuō) 1) ἀκίς, ἀκωκή, κέντρον 2) μεταφ. δξύ-
 της, ἀγγίνοία 3) πανουργία, τέ-
 χνασμα.

Ovid. met., acumina ἀκροδακτύ-
 λιον Ovid. met. 11, 72.,—sagit-
 tae ἡ ἄρις, ἀκίς βέλους Hyg. astr.,
 —novaculae ἄκρον ξίφους, ἐγχειρί-
 διον Apul. met.,—nasi primoris
 tenue (πρὸβλ. Cels.: nares acutae
 καὶ Lucr.: nares compressae ὅπερ
 ἦν τῶν ἐπιθανατίων σημείων, ἰ. καὶ
 collabor) λελεπτυσμένον, λεπτὸν ἀ-
 κροορίνιον, δξεία ῥίς Lucr.,—por-
 mae τὸ ἄκρον, ἡ κορυφή τοῦ γνώμο-
 νος, τῆς γωνίας τοῦ Ἄλφα (ἄλφαδίου,
 κν. ἄ λ φ ἄ δ ι) Vitruv. 2) μεταφ. α)
 acumina dolorum αἱ νυγματώδεις
 ὠδύνες (σ ο υ β λ ι ἐ ς τῆς γέν ν α ς),
 ἡ δξεία ὠδύναι Arnob. β) acumina
 saporis ἡ δριμύτης, δξύτης, αἰσθη-
 ρότης τῶν χυμῶν, τὸ δξύ Plin. γ)
 ἡ δξύτης τοῦ ἤχου (ἀντίθ. gravi-
 tas, αὐτ. Boet.). δ) t. f. γραμμ. =
 accentus acutus δξύς τόνος (ἀναβι-
 βασμός τῆς φωνῆς εἷς τινα συλλα-
 βὴν Aug. mus. ε) —ingeniorum
 Cic., Nep.,—ingenii Hier. ἀγγί-
 νοία ψυχῆς, δξύτης νοῦ, ταχύνοία
 Hier., ubi est acumen tuum? ποῦ
 εἶναι ἡ δξύτης τοῦ νοῦ; ποῦ ἡ τῆς
 διανοίας σου δξύτης; (ποῦ τὸ σπιν-

θηροβόλον πνεῦμα;) Cic., *acumina dialecticorum* ἡ διαλεκτικὴ εὐστοφία αἱ διαλεκτικαὶ κινηλίδες, τὸ βάθος τῶν νοημάτων, τὰ βαθέα νοήματα τῶν διαλεκτικῶν, ἡ λεπτολογία τῆς διαλεκτικῆς Cic., - *verbi aut sententiae* ἡ ὀξύτης, τὸ ὀξύ τῆς ἐκφράσεως ἢ σκέψεως Cic. στ') *argutiae et acumen* Cic., *argutiae et acumina* μηχαναὶ καὶ τεχνάσματα, δόλοι καὶ πανουργίαι (στρατηγήματα) Arnob., -- *meretricis* ἑταίρας τέχναι, ἑταίρας πανουργίαι (τεχνάσματα, καμώματα) Hor. Φράσεις: *contra acumina calcitare* (i. *stimulus*) πρὸς κέντρον ἢ κέντρα λακτίζειν, πρὸς ἡνίας μάχεσθαι Amm., *acumini ingenii* *inservire* θεραπεύειν ἐπιμελέστατα τὸ πνεῦμα Nep., *Graecis admovere acumina chartis* (= *acumen mentis, ingenium, acuta ingenia*) ἐφιστάναι τὸν νοῦν (τὴν διάνοιαν) τοῖς συγγράμμασι τῶν Ἑλλήνων (στρέφω τὴν προσοχὴν μου εἰς τοὺς Ἑλληνας συγγραφεῖς) Hor., *interpretatio nominis habet acumen* ἡ ἐτυμολογία ἔστιν ἀγχίνους (εὐστοχος) Cic., *in acumine pulchritudinis esse* (ἐπὶ γυναικὸς) ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς εἶναι (εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ κάλλους) Arnob., *dialectici se compungunt suis acuminibus* οἱ διαλεκτικοὶ ἐριζοῦσι πρὸς ἀλλήλους, ἐριστικῶς ἢ φιλονίκως πρὸς ἀλλήλους ἔχουσι, διασύρουσιν ἀλλήλους (πικαίρονται ἀναμεταξύ των) ταῖς ἰδίαις αὐτῶν λεπτολογίαις (= *acute inventis*) Cic.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ācus, ēris, hoc, τὸ ἄχυρον.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ācus, ēris, οὐ. ἄχυρον.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ācus, ēris, οὐ. ἄχυρον.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

1. ācus, ēris, οὐ. καὶ us, ā.
ἄχυρον.

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

1. acus, eris, οὐ. (ἐκ ῥ. Ac ī.
3. acus), ἔλυτρον, κέλυφος, ἥα, λέ-
πυρα (τῆς κριθῆς, σίτου, βρόμης
καὶ τῶν ὀσπρίων), ὁ περὶ τὸν κόκ-
κον τῶν γεννημάτων φλοιός, τὸ πε-
ρικόκκιον (κν. φ λ ο ὕ δ α, τ σ ῶ φ λ ι),
τὸ ἄχυρον (κ ρ ι θ ἄ χ υ ρ ο, σ ι τ ἄ -
χ υ ρ ο, β ρ ο μ ἄ χ υ ρ ο). Cat. r. r.,
Varr. r. r. [Προβλ. ἀκοστή (κριθὴ
παρὰ Κυπρίοις, Ἑσύχ.). Ἄλλος τύ-
πος acus, ūs, θ. κυρ. πληθ. Colum.
2, 10, 14.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ācus, ī, hic, ἡ βελόνη, ὁ ῥαμ-
φηστής (ιχθύς).

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ācus, ūs, θ. . . . 4) ἡ βελόνη,
ὁ ῥαμφηστής (ιχθύς).

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ācus, ūs, θ. . . . 4) ἡ βελόνη,
ὁ ῥαμφιστής (ιχθύς).

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

2. acus, ī, ā. (ἐκ ῥ. Ac ī. 3. acus),
εἶδος ὀξύρρύνγχιου ιχθύος, βελόνη,
(ī. belone), βελονίς, ῥαφίς, ῥαμ-
φηστής, ἀβλεννής (κν. β ε λ ο ν ῖ δ α,
ζ α ρ γ ἄ ν α) Plin., Mart., Suet. fr.
p. 249, 40 R.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ācus, us, haec, ἡ ῥαφίς, βελό-
νη. acu pictus, κεστός. μεταφ. acu
rem tangere, ἀκριβῶς στοχάζεσθαι
τὸ πρᾶγμα. 2) ἡ περόνη. 3) σπαν.
ἀντὶ τοῦ acus, ēris, ἄχυρον.

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

3. acus, ūs, θ. (ἐκ ῥ. Ac ēξ
ῆς ἐπίσης 1. κ. 2. acus, ὡς acuo.
acies κ. ἄ.), βελόνη, ῥαφίς, περόνη,
βοῦκλα, Γ λ ω σ σ. 1) ὄργανον ῥα-
πτικῆς, βελόνη. acu pictus κεντητός.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ācus, ūs, θ. βελόνη, δαφίς. acu pictus, ποικιλτός, κεντητός, κεστός. μεταφ. acu rem tangere, ἀκριβῶς στοχάζεσθαι τὸ πρᾶγμα. 2) περόνη. 3) σπαν. ἀντὶ τοῦ acus, ēris, ἄχρον.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ. Βιαγκ.)

ācus, ūs, θ. βελόνη, δαφίς. acu pictus, ποικιλτός, κεντητός, κεστός, μεταφ. acu rem tangere, ἀκριβῶς στοχάζεσθαι τὸ πρᾶγμα. 2) περόνη. 3) σπαν. ἀντὶ τοῦ acus, ēris ἄχρον.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ācus, ūs, θ. βελόνη, δαφίς. acu pictus, ποικιλτός, κεντητός, κεστός. μεταφ. acu rem tangere, ἀκριβῶς στοχάζεσθαι τὸ πρᾶγμα.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

2. ācus, us, θ. βελόνη, pingo acu, κεντῶ, ποικίλλω, παροίμ. rem acu tetigisti, ἀκριβῶς εἰκασας τὸ πρᾶγμα.

ποικιλτός, κεστός (l. acupictus). acu facere ποικίλλειν (κεντῶ) Plin., vulnus acuungere trauāma nύσσειν Cic., filum conicere in acum βελόνην διείρω (περνῶ), διεμβάλλω τὸ δάμμα διὰ τρήματος βελόνης Cels. Παροιμίαι: tetigisti acu (ἡ φρ. ἀπὸ τῆς σμήλης τῶν χειρουργῶν) τὰ κρυπτά ἀπεκάλυψας, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐστοχάσθης, ἀκριβῶς εἰκασας, ἡυστόχησας (τὸ πέτυχες, τὸ μάντευσες) Plaut., si acum quaereret (=quaesivisset) acum invenisset ἐὰν βελόνην (=τὰ σμικρότατα) ἤθελες ζητήσῃ, βελόνην ἤθελες εὔρει (=ἂν εὔρες) Plaut. 2) κηστίς ἡ κοίλη, καλαμῖς (=calamistrum) ὄργανον, δι' οὗ ἐκάλλυνον καὶ ἐβοστρύχιζον (ἐκατσάροναν) τὴν κόμην Ovid. am. 1, 14, 30. Jun. 6, 497 κ. ἄ. 3) acus comatoria Petr., crinalis Apul., μεγάλη βελόνη (ἐκ χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ, ἐλέφαντος ἢ ξύλου) συχνάκις κεκοσμημένη διὰ πολυτίμων λίθων καὶ μαργαριτῶν, ἥτις ἐχρησίμευε πρὸς κόσμον καὶ συγκράτησιν τοῦ ὄγκου (κότυ) τῆς κόμης. 4) ἡ ἄρδις, τὸ κεντητήριον, περόνη πόρπης, ἡ γλωττίς τῆς πόρπης (ἀγκράφας, κν. θηλυκωτῆρι) Treb. παρὰ Claud. 14, 5. 5) ὁ ἐμβολεύς, τὸ ἐμβολον τοῦ φυτευτοῦ, (ξύλον, δι' οὗ ποιοῦσιν ὅπας εἰς τὴν γῆν πρὸς φύτευσιν κν. φυτευτῆρι) Pall. 1, 43, 2. 6) ἡ χειρουργικὴ σμήλη, σμίλιον (κν. μῆλι) Cels. =specillum (δὲ ἰδεῖ). 7)

ἀγκίστριον μετάλλινον (πρὸς τακτοποίησιν τῆς θρυαλλίδος τοῦ λύχνου ἵνα φωτίζῃ καλύτερον) Moret. 11. ΣΗΜ. acus ὡς ā. Plin. 26,5 (ἀλλὰ Cod. Paris. 6705 evulsa acu) πρὸβλ. Prisc. 5,33.6,75. Prob. 20, 27. Δοτ. ἐν. acu Plin. 28, 179.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ā d ā m a n t ē u s εἴτε adaman-
tīnus, a, um, ἀδαμάντινος.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ā d ā m a n t ē u s εἴτε adaman-
tīnus, a, um, ἀδαμάντινος, λίαν
σκληρός.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ā d ā m a n t ē u s, εἴτε adaman-
tīnus, a, um, ἀδαμάντινος, λίαν
σκληρός.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

* ā d ā m a n t ē u s εἴτε *†-īnus,
a, um, ἀδαμάντινος, λίαν σκληρός.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ā d ā m a n t ē u s, καὶ -tīnus, a,
um, (π.) ἀδαμάντινος· μτφρ. λίαν
σκληρός, ἀδάμαστος.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ā d ā m a n t i s, īdis, haec, ἄ-
γνωστός τις μαγικὴ βοτάνη.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

1. a d a m a n t ē u s, a, um, λίαν
σκληρός. — nares μυκτῆρες Ον.,
—catenae ἀλύσεις Manil., — cur-
rus τὸ ἄρμα (τοῦ ἡλίου) Avien.,
Arat., — iugum ζυγὸς Hyg. (ιδ.
καὶ adamantina iuga).

2. adamantinus, a, um, ἀδαμάν-
τινος. Κυρ. ἐπὶ λίθου· σκληρός: saxa
Lucr., ἐπὶ σιδήρου: falx (δρέπανον
ἐξ «ἀδάμαντος», σιδηροῦν δρέπα-
νον Schol. Germ. Sang. p. 147,
20. 2) μτφρ. λίαν σκληρός: Mars
tunicā tectus adamantinā Hor.
(ἀλλὰ Iren. 1, 5, 5: adamantina
tunica, ἀδαμαντίνη=δερματίνη) Ἀ-
ρης χαλκοχίτων, χαλκοεθώρηξ (πρὸβλ.
χάλκεος Ἀρης), — clavi (=duris-
simi) ἥλοι στερεοί, ἄθροαστοι ὡς ὁ
χάλυψ Hor., — iuga Prop. (=Ἀπολλ.
Ῥόδ. 3, 1308 ζεύγλη χαλκείη), —
regna Anth. 240, 13 (πρὸβλ. τὸ τοῦ
Πλουτάρχου: τυραννὶς ἀδαμάν-
τινῇ καὶ ἄροηκτος), — murus Hier.
(πρὸβλ. Αἰσχ. κ. Κτησ. χαλκᾶ καὶ
ἀδαμάντινα τείχη).

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

a d a m a n t i s, tidis ἢ tidos, αἰτ.
tida, θ. (ἐκ τοῦ ἀδάμας = ἀδάμα-

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

addāmantis, īdis, θ. ἄγνω-
στός τις μαγικὴ βοτάνη.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

addāmantis, īdis, θ. ἄγνω-
στός τις μαγικὴ βοτάνη.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

ΕΝΡ. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

additāmentum, i, hoc,
(addo) ἢ προσθήκη, τὸ πρόσθεμα.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

additāmentum, i, οὐ. (ad-
do) προσθήκη, πρόσθημα.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

additāmentum, i, οὐ. (ad-
do) προσθήκη, πρόσθημα.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

† additāmentum, i, οὐ.
(addo) προσθήκη, πρόσθημα.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

additāmentum, i, οὐ. προσ-
θήκη.

ΕΝΡ. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ἐλλείπει.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ἐλλείπει.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ἐλλείπει.

στός, ἀκατανίκητος), ἄδαμαντίς, βο-
τάνη μαγικὴ ὀνομασθεῖσα οὕτω διότι
δυσκόλως κατετρίβετο Plin. 2) ada-
mantes=symphoniaca ὑοσκύαμος
Ps. Apul. (πρὸβλ. Diosc. 4, 64).

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

additāmentum, i, οὐ. (ad-
do), προσθήκη, πρόσθημα, πρόσ-
θεμα, πρόσθεσις, συμπλήρωμα,
προσάρτημα, παράρτημα. — rei A-
pul., — unciae Vopisc. Aurel., —
aedium (hortus) ICT., ἐπὶ προσ-
θήκης λέξεως: Apul. Socr., — vitae
Sen. ep. 17, 8. — gratiae spiri-
tualis ἐπίθεμα Hier. ep. — Μιτρ.:
ὁ προστιθέμενος, ὁ ὀπαδὸς Cic.
Sest. 68. Ps. Sall. rep. 2, 11, 6
(πρὸβλ. 2, 9, 4).

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

adductio, ōnis, θ. (adduco)
= attractio, ἐπίσπασις Soran.,
Cael. Aur. 2) σύσπασις (ἀντ. exten-
sio), — partium Cael. Aur., — vul-
tūs Cael. Aur. ὅθεν πληθ.= σπά-
σμα, σπασμός, σύσπασις Th. Prisc.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

4, 9. p. 316.

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

ΕΝΡ. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ἐλλείπει.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ἐλλείπει.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ἐλλείπει.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

adductorius, a, um (*adductor*), *t.f.* τῆς ἱατρικῆς· 1) ἐνεργ. : ἐπισπαστικός (ιδ. *epispasticus*) *Dioscor.* 2) παθητ. : οὐσ. *adductorium*, ἰ, οὐ. (sc. *velum*) ἐπίσπαστρον, τὸ ἀπέναντι τῆς θύρας (τοῦ *tabernaculum*) παραπέτασμα *Aug. quaest.*

ΕΝΡ. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

adductus, a, um, ἴδ. *adduco* (...*adductus*, a, um, ἀνεσπασμένος, στενός. μεταφ. ἀνεσπακῶς τὰς ὀφρῦς, σεμνός).

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

adductus, a, um, ἴδ. *adduco* (...*adductus*, a, um, ἀνεσπασμένος, στενός. μεταφ. ἀνεσπακῶς τὰς ὀφρῦς, σεμνός. *adducto lacerato*, ἐντεταμένῳ τῷ βραχίονι).

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

adductus, a, um, ἴδ. *adduco* (...*adductus*, a, um, ἀνεσπασμένος, στενός. μεταφ. ἀνεσπακῶς τὰς ὀφρῦς, σεμνός. *adducto lacerato*, ἐντεταμένῳ τῷ βραχίονι).

ΕΠΙΣΤ. ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΦΙΛΟΣΟΦ. ΣΧΟΛΗΣ

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

adductus, a, um, ΜΕΛ.+Σ. (*adduco*), ἐστενωμένος, στενός, ἰσχνός· *arcūs*, *Ovid.*, *Africa*, *Mel.*, *latus* (*equi*), *Calp.* 2) συνεστραμμένος, ἀνεσπασμένος, ἐντεταμένος : —*frons* ὀφρῦς ἐπηρμένη, ἀνεσπασμένη (ὡς σημεῖον σοβαρότητος κλπ.) *Capitol.*, —*voltus* συνωφρωμένον πρόσωπον, σκυθρωπασμός, σκυθρωπότης (ὡς σημ. αὐστηρότητος ἢ καὶ λύτης) *Suet.*, *adducto* (-*ctis*) *lacerto*(-*tis*) ἐντεταμένῳ τῷ βραχίονι *Verg.*, —*Nero* αὐστηρὸς Νέρων *Tac.*, *servitium* (ἀντίθ. *laxum*, *solutum*) αὐστηρὰ δουλεία *Tac.* Ἐπὶ δῆτορος, οὗ ὁ λόγος εἶναι συνεστραμμένος, κατεσφιγμένος *Plin. ep.1*, 16, 4.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

adductus, a, um, μ. σ. (μτχ.
τοῦ adduco) ἀνεσπασμένος, σεμνός.
μεταφ. ἀνεσπασκῶς τὰς ὀφρῦς, σεμνός.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

adductus, a, um (-ior),
[μτχ. τοῦ adduco] ἀνεσπασκῶς τὰς
ὀφρῦς, σεμνός.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

adductus, a, um, μ. σ. (ad—
edo) περιτρώγω. μεταφ. ἐπιτρίβω,
ἀναλίσκω.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

adductus, a, um, μ. σ. (ad—
edo) περιτρώγω. μεταφ. ἐπιτρίβω, ἀναλίσκω.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

adductus, a, um, μ. σ. (ad—
edo) περιτρώγω. μεταφ. ἐπιτρίβω, ἀναλίσκω.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

adductus, a, um, μ. σ. (ad—
edo) περιτρώγω. μεταφ. ἐπιτρίβω, ἀναλίσκω.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

adductus, a, um, μ. σ. (ad—
edo) περιτρώγω. μεταφ. ἐπιτρίβω, ἀναλίσκω.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

adeps, īpis, hic καὶ haec, ἡ
πιμελή, μεταφορ. τὸ τοῦ λόγου κομ-
πῶδες, ὁ ὄγκος.

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

adductus, a, um, μ. σ. (ad—
edo) περιτρώγω. μεταφ. ἐπιτρίβω, ἀναλίσκω.
iecur Cic. poët., corpus Lucr.,
favos Verg., iocur, exta Liv.
Μτφρ.: α) ἐπὶ χρημάτων: καταδα-
πανῶ, καταναλίσκω: pecuniam Cic.,
bona Tac., fortunas Tac., posse-
siones Schol. Iuv., adesus cladi-
bus Hasdrubal ὁ Ἀ. καταβεβλη-
μένος ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ πολέμου
συμφορῶν Sil. β) ἐπὶ πυρός, φλο-
γός: ἐσθίω, βιβρώσκω, κατατρώγω,
περικαίω: ignis—me Ovid., pos-
tibus adesius Verg., γ) ἐπὶ ὕδατος:
lapides adesi λίθοι περιεξεσμένοι,
λελεασμένοι (φαγωμένοι) Hor.
(πρβλ. Θεοκρ. 22, 50). scopulus
adesus aquis σκόπελος ἐκ τῆς τρι-
βῆς τῶν ὑδάτων λειανθεὶς Ovid.,
mare latus montis adest (ἀντὶ ade-
dit) ἡ θάλασσα διαβιβρώσκει, ὑπο-
τρώγει (τρώγει), ὑποκοιλαίνει τὴν
πλευρὰν τοῦ ὄρους Lucan.

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

adeps (adips), dipis, ἄ. καὶ
σπανιώτ. θ. (ἐκ τοῦ ἄλειφα?), πιμε-
λή, λίπος, στέαρ, σταῖς ἢ σταίς, πάχος

ΟΥΑΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ādeps, ĩpis, ā. καὶ θ. (λίπα, ἄλειφαρ) πιμελή. 2) τὸ τοῦ ξύλου μαλακόν, ὃ καὶ alburnum. 3) μεταφορ. τὸ τοῦ λόγου κομπῶδες, ὃ ὄγκος.

ΟΥΑΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ādeps, ĩpis, ā. καὶ θ. (λίπα, ἄλειφαρ) πιμελή. 2) τὸ τοῦ ξύλου μαλακόν, ὃ καὶ alburnum. 3) μεταφορ. τὸ τοῦ λόγου κομπῶδες, ὃ ὄγκος.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ādeps, ĩpis, ā. (λίπα, ἄλειφαρ) πιμελή. μεταφ. παχύτης, ἀφυΐα.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ādeps, ĩpis, ā. 1) πιμελή, λίπος 2) μεταφ. α) παχύτης νοῦ· β) κομπῶδες λόγος.

(κν. ξύγγι ι. καὶ pingue, sebum) ἐν τῇ κυρίᾳ σημ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. 1) κυρ. καὶ μτφρ. adeps suillus Plin., adeps suilla Varr., σύειον, χοίρειον λίπος. adeps sollemnitatis (= adeps hostiarum sollemnitatis) στέαρ τῆς ἐορτῆς (τῶν ἐορτασίων θυμάτων). Vulg. exod. 23, 18. nimio adipe perire ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς πολυσαρκίας (λιπωματώσεως) ἀπόλλυμαι Plin. μεταφ. πληθ. adipēs ὁ ὄγκος, ὁ ὄγκος τῆς λέξεως, ληκνητισμός, τὸ διθυραμβῶδες, τὸ πομπῶδες (διθυραμβικὸν ὕφος) Quint. 2, 10, 6. Μτνμ. L. Cassii adipēs ὁ γάστρον, γαστροπίων, προγαστρω (κοιλιαρός), ὁ πολύσαρκος Λ. Κάσιος (ἡ ἐκ τῆς παχυσαρκίας ὀρθνμία, ἀπάθεια τοῦ Λ. Κασίου) Cic. 2) ἐπὶ ἐδάφους: adipēs ἡ ἄργιλ(λ)ος, ἡ ἄργιλ(λ)ώδης γῆ, μάργα, μάργη (ι. καὶ acaunumarga) Plin. 17, 42. 3) adipēs = τὸ τοῦ δένδρου στέαρ (τὸ μαλακὸν καὶ λευκὸν μέρος τοῦ ξύλου μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ σώματος τοῦ δένδρου = alburnum, ὃ ἰδὲ Plin. 16, 182. 4) ἐν τῇ ἐκκλησ. γλώσσῃ (ἐπὶ καλοῦ): ἀφθονία, δαψίλεια (ἐπὶ κακοῦ): ἀκολασία, ὕβρις Vulg. κ. ᾧ.

ΣΗΜ. καὶ τύπος ὀνομαστ. ἐν. adipis Plin. (σποράδην) καὶ σπν. adipēs (παρὰ τοῖς Gramm.).

ΕΝΡ. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

ādhinnīo, ĩvi(ī), ĩtum, ĩre,

adhinnīo, ĩvī, ĩtum, ĩre,

χορμετιζῶ πρὸς τι. μεταφορ. ἀσελ-
γῶς ἐφίεμαί τινος, ποθῶ τινα.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ăd-hinnio, īvi (īi), ītum, ire,
χορμετιζῶ πρὸς τι. μεταφορ. ἀσελ-
γῶς ἐφίεμαί τινος.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ăd-hinnio, īvi (īi), ītum, ire,
χορμετιζῶ πρὸς τι. μεταφορ. ἀσελ-
γῶς ἐφίεμαί τινος.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ăd-hinnio, īvi (īi) ītum, ire,
χορμετιζῶ πρὸς τι. μεταφορ. ἀσελ-
γῶς ἐφίεμαί τινος.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ăd-hinnio, īvi, ītum, δ' χορ-
μετιζῶ πρὸς τι. μεταφ. ἀσελγῶς
ἐφίεμαί τινος.

χορμετιζῶ πρὸς τινα. equo (δοτ.)
Plin. 2) ἀσελγῶς ἐφίεμαί τινος,
χορμετιζῶ ἐπὶ τινα equæ (δοτ.)
Ovid., equolam Plaut., equo
(δοτ.) Ovid., voces (=hinnitu
respondeo) Apul., ad feminas
Ambr., Hier., in Proserpinam
Arn., puellis Prud. Μτφρ. ἐπὶ ἀν-
θρώπου λάγνου, ἐπιρροεποὺς εἰς ἡ-
δονάς: admissarius ad illius ora-
tionem adhinnivit ὁ περὶ τὰ ἀφρο-
δίσια ἀκόλαστος ἀνὴρ ἐχορμετίσεν,
ἀνεβόησεν, ἀνέκραξεν ἐπὶ τὸν λόγον
ἐκείνου, (ἐπεδοκίμασεν, ἐπεκρότησεν,
ἐν ἀγαλλίασει ἤκουσεν ἢ ὑφ' ἡδονῆς
(ἀν)εσκίρτησε [πῆδησε ἀπ' τῆ
χαράτου], ἀκούσας τὸν ἐπαινετι-
κὸν τῆς ἡδονῆς λόγον τοῦ φιλοσό-
φου) Cic. Pis. 69.

ΕΝΡ. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

adjectio, iōnis, hæc, ἡ πρόσ-
θεσις, προσθήκη. columnæ, τὸ
ἐπίβλημα τοῦ κίονος.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

adjectio, iōnis, θ. πρόσθεσις,
προσθήκη. columnæ, τὸ ἐν τῷ μέσῳ
ἐπίβλημα τοῦ κίονος, ἡ κατὰ Βι-
τρούβιον (III, 3), ἔντασις. Ἐν τῇ
δητορ. ἡ ἐπανάληψις τῶν αὐτῶν
λέξεων.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

adjectio, iōnis, θ. πρόσθε-
σις, προσθήκη. columnæ, τὸ ἐν
τῷ μέσῳ ἐπίβλημα τοῦ κίονος, ἡ
κατὰ Βιτρούβιον (III, 3), ἔντασις.

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

adiectio, ōnis, θ. (adicio)
A) ἐνεργ. τὸ προστιθέναι, πρόσθεσις,
προσθήκη καὶ παθητ. = αὔξησις: α)
κυρ.—caloris αὔξησις τῆς θερμότη-
τος Sen.,—litterarum προσθήκη
γραμμάτων (ἀντ. detractio) Quint.,
—syllabarum Quint. (ἀντ. de-
tractus Sen. rhet. ἢ detractio
Gramm.),—multorum verborum
supervacua=περισσολογία (=pe-
rissologia) Gramm., adiectionis
vitium=πλεονασμὸς Quint. (περβλ.
detractio) Quint.), adiectiones cuneorum
ἐμβολή, διάκρουσις σφηνῶν (ἐνσφή-
νωσις ἀντίθ. detractio) Vitruv.,

Ἐν τῇ ῥητορ. ἡ ἐπανάληψις τῶν αὐτῶν λέξεων.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

adjectio, ὄνις, πρόσθεσις, προσθήκη.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

adjectio, ὄνις, θ. (adjicio).
1) πρόσθεσις, προσθήκη· 2) ἐπιτίμησις (=πλειοδότησις)· 3) (ῥητ.) ἐπανάληξις (λέξι.).

adiectiones familiarum ἔγκρισις, ἄδεια ἐγκαταστάσεως ἐν ἀποικίᾳ νέων οἰκογενειῶν Tac. β) μν.: ἡ γραπτὴ προσθήκη ἐν βιβλίῳ Aug. c. Faust. 32,5). B) *t. t.* 1) ἐν τῇ ἀρχιτεκτ. α)—in mediis columnis ἡ ἔντασις. Τὸ σημεῖον ἔνθα ὁ κίων, ἰδίᾳ ὁ δωρικός, ὀλίγον κάτωθεν τοῦ μέσου, ἦτοι εἰς $\frac{1}{3}$ τοῦ ὕψους, παρέχει τὴν μεῖζονα αὐτοῦ διάμετρον ἕνεκα τῆς ἐλαφροῦς καὶ βαθμιαίας ἐξογκώσεως τοῦ κορμοῦ, καλεῖται ἔντασις (φ ο ύ σ κ ω μ α, ἀντίθ. μείωσις) Vitruv. 3, 3, 13. καὶ ἄλλ. β) ἡ προσθήκη, ἐπαύξεις διὰ σκαμύλλων (ὑποποδίων) ἀνίσων, ἀνισοῦψων (*per scamillos impares*), αὔξεις ἦτοι ἐλαχίστη βαθμιαία ὕψωσις τῆς καμπύλης τοῦ θριγκοῦ πρὸς τὰ ἔσω (πρὸς τὸ μέσον) Vitruv. 3, 4 (3), 5 κ.ά. 2) ἐν τῇ ἱατρικῇ: adiectiones φάρμακα τοῦ σώματος ῥωστικά, τὰ τονωτικά (ἀντίθ. deiectiones) Vitruv. 1,6,3. Cael Aurel. 3) ἐν τῇ ῥητορ.: ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίξευξις, ἡ χάριν ἐμφάσεως ἐπαναδίπλωσις λέξεως ἐν τῇ φράσει Quint. 9,3,27. 4) ἐν τῇ ἔμπορ. φρασσεολογίᾳ καὶ τῇ νομικῇ (ἐν τῇ προσφορᾷ τιμῆς κατὰ τὴν δημοπρασίαν): ἡ τοῦ τιμήματος ἐπαύξεις, ἐπιτίμησις, ὑπερθεματισμός (ὑψωσις τῆς τιμῆς) illiberalis ἐλαχίστη(ἐλαφρὰ)αὔξεις τῆς τιμῆς Liv.: ὅθεν ἐν τῇ δημοπρασίᾳ, ὁ ὑπερθεματισμός Ulp. Dig. 18, 2, 11. 5) Παρὰ τοῖς γραμματικοῖς: adiectio=nomen adiec-

tivum τὸ ἐπίθετον Char. gramm.
I 156, 16.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ādītus, us, hic, (adeo) ἡ πρόσ-
σοδος, πάροδος, εἴσοδος. obtineo
aditum regis, τῆς τοῦ βασιλέως
προσόδου τυγχάνω, προσίεμαι πρὸς
τὸν βασιλέα· homo rari aditus δυσ-
πρόσოდος ἄνθρωπος. aditus ad
causam, ἡ εἴσοδος, τὸ προοίμιον.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ādītus, ūs, ā. (adeo) πρόσ-
σος, πάροδος, εἴσοδος. obtineo
aditum regis, τῆς τοῦ βασιλέως
προσόδου τυγχάνω, πρόσκειμαι πρὸς
τὸν βασιλέα· homo rari aditus,
δυσπρόσოდος ἄνθρωπος· aditus ad
causam εἴσοδος, προοίμιον, (ἐν τοῖς
δικανικοῖς λόγοις).

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ādītus, ūs, ā. (adeo) πρόσ-
σος, πάροδος, εἴσοδος. obtineo
aditum regis, τῆς τοῦ βασιλέως
προσόδου τυγχάνω, πρόσκειμαι πρὸς
τὸν βασιλέα. homo rari aditus,
δυσπρόσოდος ἄνθρωπος. aditus ad
causam, εἴσοδος, προοίμιον, (ἐν τοῖς
δικανικοῖς λόγοις).

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ādītus, us, ā. (adeo) πρόσ-
σος, πάροδος, εἴσοδος. homo rari
aditus, δυσπρόσოდος ἄνθρωπος. a.
ad causam, εἴσοδος, προοίμιον (ἐν
τοῖς δικανικοῖς λόγοις).

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

2. adītus, ūs, ā. (2. adeo) I) 1)
κυρ.: πρόσσος προσέλευσις, ἐπέ-
λευσις, προσεπέλασις, πλησιασμός,
προσέγγισις.—hostium Cic., Ovid.
κ.ἄ.,—corporum Lucr. (ἀντίθ. abi-
tus ἀπομάκρυνσις) Lucr., aditūs
difficiles ad pastum habebat (ὁ
ἐλέφας πρὶν προικισθῆναι διὰ
προβοσκίδος)...Cic., huc adi-
tum (ἀντ. reditum Catull.) ferre,
Catull. κατευθύνω τὰ βήματά μου
πρὸς τὰ ἔδω (πλησιάζω) 2) ἰδίᾳ α)
τὸ δυνατόν, ἡ ἐξουσία, ἡ ἐλευθερία,
τὸ δίκαιον (δικαίωμα) τοῦ εἰσιέναι
εἷς τι (π.χ. in curiam, in forum,
in sacrarium Cic., in domum Liv.),
— in alqm (ἀπαξ adversus alqm
Val. Max. 6, 2, 7) Cic. κ.ἄ. ἡ
πρόσσος, ἡ παρὰ τινα εἴσοδος,
ἡ πρὸς τινα ἐντευξις (ἀκρόασις), ἣν
αἰτεῖ τις· τοῦναντίον ἡ ἀκρόασις
ἣν παρέχει τις λέγεται admissio),
aditum petentibus non dare
Nep. οὐκ ἔω τοὺς αἰτοῦντας προσελ-
θεῖν (τινι), εἰσιέναι (ὥς τινα, παρὰ
τινα)· homo rari aditūs ἀνὴρ οὐ
προσιτός, δυσπρόσβατος, δυσπρόσο-
δος, οὐκ εὐπρόσოდος, σπάνιος (=δυσ-
πλησίαστος) Liv., difficiles (ἀντίθ.
faciles) aditūs habere Cic. σπά-
νιον ἑμαυτὸν παρέχειν, per Parme-
nionem aditum regis obtinere
Iustin. διὰ τοῦ Παρμ. τυγχάνω τῆς

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

2. *adītus*, ūs, ā. (*adeo*) 1) πρόσδοδος, πάροδος, εἴσοδος. 2) μεταφ. -*ad aliquem*, ἢ παρὰ τινα εἴσοδος, συστάσεως *Caes.* 3) Τὸ δικάσιωμα τοῦ ἢ πρὸς τινι ἐντευξίς: *habeo ad aliquem - um*, ἔξεστί μοι εἰσιέναι παρὰ τινά· 3) προοίμιον 4) τὸ δυνατόν, ὁ καιρός, ἡ εὐκαιρία.

τοῦ βασιλέως προσόδου, πρόσσειμι, —*commendationis* ἐντευξίς προερχομένη ἐκ συστάσεως, πρόσδοδος ἐκ συστάσεως *Caes.* 3) Τὸ δικάσιωμα τοῦ διέρχεσθαι διὰ ξένου ἀγροῦ· *prae-stare alicui aditum* παρέχειν τινὶ δίοδον *ICT.*, *aditum redimere* ἐξαγοράζω δίοδον *ICT.* β) μνημ. ἢ εἴσοδος, πρόσδοδος, πάροδος, πόρος ὡς τόπος· ἀντίθ. *exitus*) : *aditūs insulae muniti* ὀρμητήρια τῆς νήσου ὀχυρὰ (ὠχυρωμένα) *Cic.* *ad castra Caes.*, *aditūs* (διαβάσεις, δίοδοι) *in Ciliciam* εἴσοδος τοῦ στρατοπέδου, εἰς τὴν Κιλικίαν *aditum* (—*tūs*) *claudere Cic.*, *intercludere Cic.*, *occupare Verg.*, *obsidēre Ovid.*, *aditūs firmare Tac.* τὰς διαβάσεις, τὰς παρόδους, τὰς εἰσόδους ἀποκλείειν, καταλαμβάνειν, πολιορκεῖν, ὀχυροῦν· *aditūs obserare Amm.*, *Galliarum aditūs* αἱ διὰ τῶν ὁρῶν (τῆς Ἰταλίας πρὸς τὴν Γαλατίαν) ὑπερβολαὶ (διαβάσεις) *Tac.* II) μεταφ. 1)—*ad causam* εἴσοδος (εἰς τὸ θέμα), προοίμιον (ἐν τοῖς δικανικοῖς λόγοις),—*ad causam Hortensio patet* ἔξεστι τῷ Ὅρτ. ἀψασθαι τῆς δίκης (νὰ ἐπιληφθῇ τῆς δίκης) *Cic.*,—*mortis* ἡ τοῦ βίου πέρασις, ἡ τελευτή, ἡ τοῦ ζῆν ἢ τοῦ βίου ἀπαλλαγὴ *Plin* ep. 2) ἡ εὐκαιρία τοῦ τυχεῖν τινος — *ad honorem* ἢ εἰς τὰς τιμὰς εἴσοδος, προσέλευσις. *Cic.*, -*oppugnationis alci dare* διδόναι τινὶ αἰτίαν ἀφορμὴν πολιορκίας *Auct. b. Alex.*, *aditum ad aures alcis* *habere*

τὸν ἀκούοντα προσεκτικὸν ποιῶ
Cic.,—ad multitudinem (= a d
a n i m o s h o m i n u m) εἰσδύεσθαι
εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ ὄχλου, ἢ τῶν
ἀκροαμένων δουλαγωγία καὶ δλκή
(ὄχλοαρέσκεια, ὄχλοκοπία) Cic.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ad-junctio, iōnis, haec,
(adjungo) ἡ ἐπίτευξις, σύζευξις.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

a d-j u n c t i o, iōnis, θ. (adjungo),
ἐπίτευξις, σύζευξις, προσθήκη. Ἐν
τῇ ῥητορ. συμπλοκή.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ).

a d-j u n c t i o, iōnis, θ. (adjun-
go), ἐπίτευξις, σύζευξις, προσθήκη.
Ἐν τῇ ῥητορ. συμπλοκή.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

a d-j u n c t i o, iōnis θ. (adjungo),
ἐπίτευξις, σύζευξις, προσθήκη. Ἐν
τῇ ῥητορ. συμπλοκή.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

a d-j u n c t i o, iōnis, θ. (adjun-
go) 1) σύζευξις, προσθήκη 2) κλί-
σις, εὐνοία.

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

ad-iūnctio, iōnis, θ. (adiungo)
σύζευξις μτφρ. 1) (ψυχικός) σύν-
δεσμος, οἰκειότης.—naturae ad ho-
minem ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπον
ὁ φυσικός σύνδεσμος, πλησιασμός
Cic.,—animi vel voluntatis κλίσις
τῆς ψυχῆς, συμπάθεια Q. Cic. pet.
20. 2) σχῆμα ῥητορ.: α) ἐπίτευξις,
τὸ συνευγμένον (ὅταν τὸ ῥῆμα πρῶ-
τον ἢ ἔσχατον—οὐχὶ ἐν τῷ μέσῳ
τῆς φράσεως—ἀναφέρεται εἰς πλεί-
ονα μέλη) Rhet. Her. 4,38. Cic.
de orat. 3,206. Quint. 9, 3, 62 κ.ά.
β) ζεύγμα Prisc. 3) virtutis ἰσχυρὰ
συνέργεια : Cic.,—verborum προσ-
θήκη λέξεων Cic. 4) προσθήκη,
ἐπισύναψις α) κυρ. ὡς *t. t.* ῥητ.
προσθήκη περιοριστική, προσθήκη
περιορίζουσα τὸ ἀπόλυτον ἔννοιας
τινὸς Cic. de inv. 2,171 κ. ἔξ. 5) *t. t.*
τοῦ δικαίου : τὰ παρεπόμενα (οὐχὶ
κύρια), τὰ πρόσθετα Paul. dig.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ad-rādo, si, sum, ēre, (ad-rado)
ἐπιξέω, ἐπιξύω, ἐπικείρω.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

a d-r ā d o, si, sum, ēre, ἐπιξέω,
ἐπικείρω.

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

a d-r ā d o, rāsi, rāsum, ēre
(ἐπι-)κείρω.—scobinā senem ξυ-
λουργικῇ ῥίνη (μὲ ῥάσπα) κεί-
ρειν τὸν γέροντα Plaut. fr., adra-
sum caput κεφαλὴ ἐξυρημένῃ, κε-

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.) καρμένη Petr. 2)-surculos, τὸ ἐνθεμα
a d-r ā d o, si, sum, ěre, ἐπιξέω, (μ π ό λ ι) παραξέειν (π α σ τ ρ ε ύ ω
ἐπικείρω. ξ ύ ν ο ν τ ι ας) Col., cacumen βλαστο-

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

a d-r ā d o, si, sum, ěre, ἐπιξέω, 1) (ἀπὸ τῆς γλυπτικῆς): λ[ε]ιτούργι-
ἐπικείρω. γιον (ἐκ τοῦ λῖτος) circumcissum et

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

a d-r ā d o, rāsi, rāsum, γ'. ἐπι-
κείρω. 2) ἀποξύνων διαγράφω ἐκ τοῦ ἀβακίου
Mart. Cap. 6, 579. 3) (ἐπὶ ποταμίῳ
ἢ θαλασσίου ὕδατος) εἰσδύεσθαι,
ὑπορύττειν, ὑποσκάπτειν Amm. 15,
4, 3. Mart. Cap. 6, 652.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ā dult ě r ĩ um, ii, ἡ μοιχεία,
μεταφ. ἡ ἐγκέντρισις, ἐνθεματισμὸς
δένδρου. 2) ἡ κιβδηλεία.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ā dult ě r ĩ um, ii, οὐ. μοιχεία,
μεταφ. ἐγκέντρισις, ἐνθεματισμὸς
δένδρου. 2) κιβδηλεία.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ā dult ě r ĩ um, ii, οὐ. ἡ μοιχεία,
μεταφ. ἐγκέντρισις, ἐνθεματισμὸς
δένδρου. 2) κιβδηλεία.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ā dult ě r ĩ um, ii, οὐ. μοιχεία. 2)
κιβδηλεία.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ā dult ě r ĩ nm, ii, οὐ. (adulter)
1) μοιχεία· 2) (μ.) κιβδηλεία.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

a dult ě r ĩ um, ī, οὐ. (adulter),
μοιχεία, ἀθέμιτος μιξίς.—facere
(Catull. 67, 36), inire (Vell. 2,
45, 1), committere (Sen. contr.
2, 3, 14) μοιχεύω, μοιχάω (ἐκτελῶ
μοιχείαν), suspicionem adulterii
habēre εἰς ὑποψίαν μοιχείας ἐμπί-
πτειν, πρὸς ὑποψίαν μοιχείας ἤκειν,
ἐν ὑποψίᾳ ἢ ὑπονοίᾳ μοιχείας εἶναι
Nep., in adulterio uxorem pre-
hendere (Cato fr.), in adulterio
deprehendi (Cic.), vasa adulterii
caelata ἀγγεῖα ἀνάγλυφα μετὰ πα-
ραστάσεων μοιχικῶν Plin., adulte-
rium Mutilae αἱ μοιχικαὶ μετὰ τῆς
M. σχέσεις, -in Livii (Plin. 29, 20),
magna (= fa m o s a, i n s i g n i a)
adulteria Tac. h. 1, 2. 2) ἐπὶ
ζώων Ovid. ars 2, 484. Plin. 8, 13.
10, 104. Apul. met. 7, 16. 3)
μτφρ. α) ἐγκέντρισις, ἐνθεματισμὸς
δένδρου Plin. 17, 8. β) νοθεΐα,

νόθενσις, κιβδηλεία, παραποιήσις·
-mercis (ἐμπορεύματος), -mellis (μέ-
λιτος) Plin. 19, 44. 14, 80 κ. ἄ.
adulteria naturae αἱ παραποιήσεις
τῆς φύσεως (φάρμακα ποικίλα ἢ
χρώματα ὧν τῇ μείξει παρεσκεύαζον
πορφύραν) Plin. γ) παρὰ τοῖς Χρι-
στιανοῖς· ἢ ψευδῆς πίστις Tert.,
Hier.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ādultĕro, avi, atum, are,
(adulter) μοιχεύομαι· aliquam, γυ-
ναϊκά τινα. nummos, κιβδηλεύω
νομίσματα.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ādultĕro, avi, atum, are,
(adulter) μοιχεύω, μοιχεύομαι.
aliquam, γυναϊκά τινα. nummos,
κιβδηλεύω νομίσματα. faciem, με-
ταβάλλω μορφήν,

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγ.)

ādultĕro, avi, atum, are,
(adulter) μοιχεύω, μοιχεύομαι. ali-
quam γυναϊκά τινα. nummos, κιβ-
δηλεύω νομίσματα. faciem, μετα-
βάλλω μορφήν.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ādultĕro, avi, atum, are,
(adulter) μοιχεύω, μοιχεύομαι. ali-
quam, γυναϊκά τινα. faciem, με-
ταβάλλω μορφήν

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

ad-ultero, āvī, ātum, āre
(ad+alter), μοιχεύω, 1) Ἀπολ.:
μοιχεύω (διαπράττω μοιχείαν· Cat.
fr. παρὰ Gell. 10, 23, 5. Cic. off.
1. 128. de legg. 1, 43. inst. 43,
4, 8. 2) ὑβ. α) μετ' αἰτ. γυναικός,
(σπανίως ἀνδρός): matronas Suet.
Aug. 67, ἐπὶ πτηγῶν (ἰκτίνου καὶ
περιστερᾶς): συζευγνύει Hor. epod.
16, 32. adulteratus nidus ἡ διὰ
ῥῶν κόκκυγος (κ ο ύ κ ο υ) ἦτοι διὰ
ξένων ῥῶν μεμολυσμένη, κεκηλιδω-
μένη φωλεὰ Plin. 10, 27. β) κιβδη-
λεύω, νοθεύω, καπηλεύω, παρα-
ποιῶ, διαφθείρω (nummos, gem-
mas, ius, iudicium verū) adul-
teratā opinione λογισμῷ νόθῳ
Ps. Apul., —verbum δείκαπηλεύειν
τὸν λόγον τοῦ θεοῦ Vulg., adul-
terari legislationem νοθεύειν τὴν
νομοθεσίαν Novell. (ἰδ. καὶ ἐν
τέλει) faciem arte δολῶ τὴν μορφήν,
τὴν μορφήν πλάττωμαι, μεταβάλλο-
μαι (μεταμορφώνομαι τεχνήντως,
μεταβάλλω φυσιογνομίαν) Ovid.
f. 1, 373. — Ἀπολ.: adulterare cete-

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ā dultĕro, ā. (adulter) 1) ἀμετ. εἰμὶ μοιχός· 2) μεταβ. μοιχεύω, aliquam, τινά· 3)—nummos, κιβδηλεύω νομίσματα. 4) μεταφ. ἐπὶ τὸ χειρόν μεταβάλλω, naturam, τὴν φύσιν.

ris rebus δεικνύναι ἑαυτὸν ἀπατεῶνα ἐν τοῖς λοιποῖς Plaut. Bacch. 267. γ) μτφρ.: Eva adulterans (=τῷ θεῷ οὐχ ὑπακούουσα) peccavit. Iren. 1, 30, 7 πρβλ. καὶ Priscill. tract. 1, 22 p. 19, 2 Vind. ΣΗΜ. Ἀποθ.: adulteror μοιχῶμαι Vulg. Ezech. 23, 37. μτφρ.: νοθεύω. Nov. Iust. 89, 3, 1 κ. ἄ. Ἀπολ.: Vulg. Ier. 7, 9.

ΕΝΡ. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ād ūro, ussi, ustum, ĕre, ἐπικαίω. os, ὅστουν. cibum, προσαύω τὸ ὄψον. locus sole adustus, ἡλιόκαυστος τόπος. frigus adurit arborem, τὸ ψύχος ἀποκαίει τὸ δένδρον. rigor multorum adussit pedes, τὸ ῥίγος πολλῶν ἀπέκασε τοὺς πόδας. aduri amore, προσκαίεσθαι ἔρωτι. adustus, ἐπὶ χρώματος ἡλιοκαής, ὄρφνινος.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ād ūro, ussi, ustum, ĕre, ἐπικαίω. os, ὅστουν. cibum, προσαύω τὸ ὄψον. locus sole adustus, ἡλιόκαυστος τόπος. frigus adurit arborem, τὸ ψύχος ἀποκαίει τὸ δένδρον. rigor multorum adussit pedes, τὸ ῥίγος πολλῶν ἀπέκασε τοὺς πόδας. aduri amore, προσκαίεσθαι ἔρωτι. adustus, ἐπὶ χρώματος ἡλιοκαής, ὄρφνινος.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ād ūro, ussi, ustum, ere, ἐπικαίω. os, ὅστουν. cibum, προσαύω τὸ ὄψον. locus sole adustus, ἡλιό-

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

ad ūro, ussi, ustum, ere, A) κυρ. 1) ἐπὶ πυρός· φρύνω, φλογίζω, ἐπικαίω (καίω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν) Ter. Ad. 425. Varr. Men. 109. Hor. sat. 2, 8, 68. Cic. Tusc. 5, 58. off. 2, 25 κ. ἄ. Ἐπὶ καυστήρος τῶν ἱατρῶν: καυτηριάζειν, καυστηριάζειν Cels. 5, 28, 2, 7, 7, 7 κ. ἄ. Plin. 10, 50 κ. ἄ. medicamenta adurentia, καυστικὰ φάρμακα τὰ ἄλλως ἐσχαραωτικά καλούμενα, τὰ καυτήρια Cels., ephemeros adurit τὸ ἐφήμερον κάμνει τὴν γλῶσσαν νὰ πεπερίξῃ Scrib. Κατακαίειν: ἐπὶ πυρετοῦ Ser. Samm. 979 κ. ἄ. ἐπὶ κεραυνοῦ: Ovid. trist. 4, 9, 14. Liv. 39, 22, 3. Sen. n. 2, 21. Plin. 2, 137 ἐπὶ ἡλίου: Non. 551. Ovid. met. 8, 203. Sen. tr., loca adusta καὶ ἀπλῶς ὡς οὖς. adusta οὖ. πλ. τὰ κατακάματα, ἐγκαύματα, τὸ πυρκαϊστον (ἔλκος) Cels. Οὖς: Aethiopiae adusta αἱ ἔρημοι τῆς Αἰθιοπίας Solin., Mart. Cap. 2) ἐπὶ ψύχους καὶ θερμότητος: ἀποκαίειν, ἀπο-

καυστος τόπος· frigus adurit arborem, τὸ ψῦχος ἀποκαίει τὸ δένδρον. rigor multorum adussit pedes, τὸ ῥίγος πολλῶν ἀπέκασε τοὺς πόδας. aduri amore, προσκαίεσθαι ἔρωτι. adustus, ἐπὶ χρώματος· ἡλιοκαής, ὄρφνινος.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ad-ūro, ussi, ustum, ἔρε, ἐπικαίω. cibum, προσαύω τὸ ὄψον. frigus adurit arborem, τὸ ψῦχος ἀποκαίει τὸ δένδρον. rigor multorum adussit pedes, τὸ ῥίγος πολλῶν ἀπέκασε τοὺς πόδας. a. amore, προσκαίομαι ἔρωτι.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ad-ūro, ūssi, ustum, γ' 1) ἐπικαίω, ἀποκαίω, φλέγω· 2) μετφ. Venus adurit te igni=ἡ Ἀφροδίτη ἔκκαίει σε ἔρωτι, δεινὸν ἔρωτα ἐμβάλλει σοι.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

adustīo, iōnis, haec, (aduro) ἡ ἐπίκασις, καῦσις. 2) σειρίωσις.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

adustīo, iōnis, θ. (aduro) ἐπίκασις, καῦσις. 2) σειρίωσις.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

adustīo, ōnis, θ. (aduro) ἐπίκασις, καῦσις. 2) σειρίωσις.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

adustīo, ōnis, θ. (aduro)

ξηραίνειν Verg. g. 1, 92. Plin. 17, 216 κ. ἄ. 3) ἐπὶ μεγάλης λάμψεως· ἐκτυφλῶνω, θαμβῶνω· oculos (ἐκ)τυφλοῦν, ἀφαιρεῖσθαι τὴν ὄψιν, διαφθεῖρειν τὰ ὄμματα (στροβῶνω) Lucr., lumen (διαφόρως [=oculos]) ἀμαυροῦν τὰς ὄψεις, ἀμβλύνειν τοὺς ὀφθαλμούς Ser. Samm.). 5) ἐπὶ δοσιμένων φαρμάκων καὶ ἄλλων οὐσιῶν· καυστηριάζειν Cels., Colum. Plin. κ. ἄ. B) μετφ. 1) ἐπὶ παθῶν (ἔρωτος, φθόνου, σκώμματος, κακίας κ.τ.τ.): ἔκκαειν, κινεῖν τὸν φθόνον κ.τ.τ. Hor. c. 1, 27, 15. Ovid. her. 4, 33. Apul. m. 5, 28 Plin. 18, 4. Schol. Iuv. 1, 51. Heges. 5, 24, 3.

ΣΗΜ. adurere alqm nota (ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου inurere alicui notam) στιρίζειν τινὰ Prop. 3, 11, 40.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

adustīo. ōnis, θ. (aduro). A) κυρ. 1) ἐπίκασις, ἔγκασις, καῦσις, ἔκκασις·—pīcis (ἐν τῇ ἐφήσει) Plin. odoriferi pigmenti Cassiod., iugis ἢ θέρμανσις (ζέσταμα) Cael. Aur. 2) Τὸ ἔγκασμα (ιδ. aduro) Plin 20, 61. 28, 65. Chiron 919. ulcera frigore aut adustione facta πληγαί, ἔλκη ἐκ ψύχους (=κρυοπαγήματα, χ(ε)ίμετλα, (χιο)νίστροες) ἢ πυρίκαστα Plin. 32, 34. 3) ἡ ἐκ τριβῆς τῆς τρυπάνης προερχομένη θέρμανσις ἐπὶ τῶν δένδρων

- 1) ἐπίκαισις, καῦσις· 2) σειρίαισις Plin. 17, 116 (πρὸς Colum. arb. 8, 4). 4) παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς· πῦρ, κατάκαυμα Lact., Vulg. κ.ἄ. 5) (νόσος τῶν μικρῶν παίδων), σειρίαισις (ld. siriasis), ἀστροβλησία, ἀστροβολία, ἀστροβολισμός, ἡλίασις Plin. 30, 135. B) μτφρ.: ἀτιμία, αἰσχύνη, ὄνειδος, (στιγματισμός ἀνεξιτήλος) Cassiod. Var. 3, 46, 4.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

adventicius, a, um, ἔξωτικός, ξένος. adventicia pecunia, τὸ ἔκτος τῆς κληρονομίας ἀργύριον.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

adventicius, a, um, ἔξωτικός, ξένος. adventicia pecunia, τὸ ἔκτος τῆς κληρονομίας ἀργύριον. adventicia caena, δείπνον ἐπιδημήσεως ἔνεκα, ὑποδεκτικὸν δείπνον, παρὰ Πλουτ. Συμποσ. 8, 7.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

adventicius, a, um, ἔξωτικός, ξένος. adventicia pecunia, τὸ ἔκτος τῆς κληρονομίας ἀργύριον. adventicia caena, δείπνον ἐπιδημήσεως ἔνεκα, ὑποδεκτικὸν δείπνον, παρὰ Πλουτ. Συμποσ. 8, 7.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

adventicius, a, um, ἔξωτικός, ξένος. a. pecunia, τὸ ἔκτος τῆς κληρονομίας ἀργύριον.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

adventicius, a, um, (adventio) 1) ἔξωθεν ἀφικόμενος, ξενι-

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

adventicius, a, um (adventio). A) γενικῶς; ὁ ἐκ τῶν ἔξω, ὁ ἔξωθεν ἐρχόμενος 1) ἔξωτερικός· externa et adventicia visio ἔξωτερικὴ ὄψις (αἴσθησις) Cic.—umor ὕγρασία ἐξ ὀμβρίων ὑδάτων Varr. r. r. 1, 8, 4.—morbī ὀξεῖαι νόσοι Cael. Aur., nullo adventicio pulsu ἄνευ οὐδεμιᾶς ἔξωτερικῆς ὠδήσεως (ἀντ. suo motu) Cic. Οὐσ. πληθ. τὰ ἐπείσασκα Cic. top. 69. Ὁ ἀπὸ τύχης ἢ ἀπροσδοκῆτως γενόμενος, τυχαῖος, ἀπρόοπτος, ἔκτακτος:—pecunia ἀργύριον ἔκτακτον, ἡ τυχοῦσα (τυχαία) πρόσδοδος (χορήματα προερχόμενα ἐξ ἄλλου προσώπου καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ πατρὸς) Cic.,—dos (ἀντ. profecticia) προῖξ παρ' ἄλλου (οὐχὶ τοῦ πενθεροῦ) διδομένη. Γλωσσ. = παραγινομένη ἥτοι διδομένη παρὰ ἔξωτικοῦ προῖξ Ulp. frg. 6, 3 (πρὸς καὶ recepticia). ex adventicio ἐκ κληρονομίας ἄλλου (ἐξ ἐκτάκτου κληρονομίας ἀντίθ. de meo) Plin. ep. 5, 7, 3.,—fructus τυχαία, πέρα τοῦ νομίμου κέρ-

κός, ξένος· 2) pecunia—, χρήματα οὐκ ἐκ κληρονομίας προερχόμενα.

πωσις τόκου, ἔκτακτον ἐν προθῆ-
κης μέρει κέρδος ἐκ τόκων δανείου
τινός, τυχαία ὠφέλεια Liv. 8, 28,
3. ex adventicio ἔξ ἑξωτερικῆς,
ἔξ εὐτυχοῦς συμπτώσεως λέγεται
(ἐπὶ μεγάλης τύχης ἢ κέρδους) Sen.
dial. 6, 10, 1. Iavolen. dig.
42, 5, 28 § 1 (ποβλ. ex adven-
ticio lucro [ἀντ. de meo] Ulp.
dig. 40, 1, 4. § 1), — persona
προτατικὸν πρόσωπον Don. Ter.
Andr. prae f 8 (τὸ εἰσαγόμενον μό-
νον ἐν τῇ «προτάσει» τοῦ δράματος
πρόσωπον οὐχὶ δὲ ἐν τῇ «ἐπιτάσει»
καὶ τῇ «καταστροφῇ»). 2) ὁ ἑξωτε-
ρικός, ἔπληλς = peregrinus ἀντ.
vernaculus (ἐπὶ ἀνθρώπων θεῶν,
πηνῶν, ἐμπορευμάτων καὶ ἀφηρημ.
πραγμάτων) : auxilia Cic., coriāe,
Cic., adiumenta, Amm. ἐπικουρία,
στρατεύματα ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ.—
genus (avium) εἶδος ἀγελαίων, ὀδοι-
πόρων ὀρνίθων (διαβατικῶν πτη-
νῶν) Varr. r. r., adventiciae merces
ἐπείσακτα (ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ) εἰσκο-
μιζόμενα ἐμπορεύματα (εἶδη τοῦ εἰ-
σαγωγικοῦ ἐμπορίου) Cic., — doctri-
na ἑξωτερικὴ (διαπόντιος) παιδεία
(ἐπιστήμη, πολιτισμός) Cic. B) ὁ
ἀφορῶν εἰς τὴν ἀφίξιν : — cena ὑπο-
δεκτικὸν δεῖπνον, ἐπιδημίας ἕνεκα
δεῖπνον (δεῖπνον ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ)
Suet. Vitell. 13 ποβλ. τὰ τῶν Ἑλ-
λῆνων «ἐπιδήμια, καταγώγια» καὶ
Πλουτ. H θ 727 B. (ιδ. καὶ adven-
toria cena). Ἐκ τούτου οὐσ. ad-
venticia, ae, θ. μτφρ. hac me ad-
venticiā (sc. lapidibus) ex-

cipere frequentia solet, Petron.
90, 5.

ENP. ΟΥΑΕΡΙΧΟΣ

aeger, gra, grum, ἄρρωστος, ἐπίνοσος, νοσῶν. aegro corpore sum, νοσῶ. aegra est arbor, τὸ δένδρον νοσεῖ. 2) μεταφορ. νοσῶν τὴν ψυχὴν. animus aeger avaritia, ἡ ψυχὴ νοσοῦσα φθόνῳ· aeger consilii, ἄβουλος, ἀμήχανος. aeger oculus, βάσκανον ὄμμα. aeger animi καὶ animo, δύσθυμος, βαρύθυμος. aliquid mihi aegrum est, χαλεπῶς φέρω τι, λυπηρόν μοί ἐστιν. aegra est respublica, ἡ πόλις νοσεῖ, στασιάζει.

ΟΥΑΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

aeger, gra, grum, ἄρρωστος. ἐπίνοσος, νοσῶν· aegro corpore sum νοσῶ. aegra est arbor, τὸ δένδρον νοσεῖ. aeger manum, πονῶν τὴν χεῖρα. aegri mortales, δειλοί, δῖζυροὶ βροτοί. 2) μεταφορ. νοσῶν τὴν ψυχὴν· animus aeger avaritia, ψυχὴ νοσοῦσα πλεονεξία. aeger consilii, ἄβουλος, ἀμήχανος. aeger oculus, βάσκανον ὄμμα. aeger animi καὶ animo (παρὰ δὲ Πλαύτῳ καὶ ab animo) δύσθυμος, βαρύθυμος. aliquid mihi aegrum est, χαλεπῶς φέρω τι, λυπηρόν μοί ἐστιν. aegra est respublica, ἡ πόλις νοσεῖ.

ΟΥΑΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

aeger, gra, grum, ἄρρωστος,

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

aeger, gra, grum, 1) φυσικὴν νόσον ἔχων, ἄρρωστος, ἀσθενής, νοσῶν, homines aegri gravi morbo ἀνθρώποι νοσοῦντες βαρεῖάν τινα νόσον —aeger ex vulnere (Cic.), vulnere (Sil.), vulneribus (Nep.) νοσῶν ἐκ τραύματος, ἐκ τραυμάτων, —pedibus ἀρθριτικός, ποδαγικός Sall., —oculis τὰ ὄμματα νοσῶν, ὀφθαλμίων Liv., —corporis Apul. met. 4 32, pedes gravior aeger Gell., —manum Tac. Ἐπὶ πραγμάτων: βεβλαμμένος, λελυμασμένος, ἐφθαρμένος κ.τ.τ., —municipia ἰσοπολίτιδες πόλεις οὐκ ἀξιοῦσαι ποιεῖν τὰ προσταττόμενα, ἀπειθοῦσαι, νοσοῦσαι Tac., —seges λήιον αὖον, ξηρόν, (σιτηρὰ μαραμμένα, ἀντίθ. laeta) Verg., —vites ἄμπελοι λελυμασμένοι (ἀρρωστημένες) Pall., —fides πίστις ἄστατος, ἀβεβαία Sil., —spes κοῦφαι, ἀμυδραὶ ἐλπίδες Sil., —victoria fuit ἐκράτησαν οὐ μὴν ἀκονίτι (ἡ νίκη ὑπῆρξε πολύνεκρος) Aur Vict, aegrum femur τετρωμένος μηρὸς Verg., —pectus planctibus τετρωμένον στήθος ἐκ τῶν κοπετῶν Petron., corpora aegra (=fatigata) Verg., Sil. Οὐς. aeger, gri, ἄ. ὁ ἀσθενής, ὁ ἄρρωστος Cic, Caes., aegra, ae, θ. ἡ ἀσθενής Ter. Οὐς. aegrum, ἱ, οὐ. τὸ ἀσθενές, τὸ νόσημα (κυρ.

ἐπίνοσος. νοσῶν, aegro corpore sum, νοσῶ. aegra est arbor, τὸ δένδρον νοσεῖ. aeger manum, πονῶν τὴν χεῖρα. aegri mortales, δειλοί, διΰντροι βροτοί. 2) μεταφ. νοσῶν τὴν ψυχὴν· animus aeger avaritia, ψυχὴ νοσοῦσα πλεονεξία· aeger consilii, ἄβουλος, ἀμήχανος, aeger oculus, βάσκανον ὄμμα. aeger animi καὶ animo (παρὰ δὲ Πλαύτῳ καὶ ab animo) δύσθυμος, βαρύθυμος. aliquid mihi aegrum est, χαλεπῶς φέρω τι, λυπηρόν μοί ἐστιν. aegra est respublica, ἡ πόλις νοσεῖ, στασιάζει.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

a eger, gra grum, ἄρρωστος. ἐπίνοσος, νοσῶν. aegro corpore sum, νοσῶ. ae. est arbor, τὸ δένδρον νοσεῖ. aegri mortales, δειλοί, διΰντροι βροτοί. 2) μεταφ. νοσῶν τὴν ψυχὴν, animus aeger avaritia, ψυχὴ νοσοῦσα πλεονεξία. aeger consilii, ἄβουλος, ἀμήχανος. ae. oculus, βάσκανον ὄμμα. aeger animi δύσθυμος, βαρύθυμος. alqd mihi aegrum est, χαλεπῶς φέρω τι, λυπηρόν μοί ἐστιν. aegra est respublica, ἡ πόλις νοσεῖ, στασιάζει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

a eger, gra, grum· 1) νοσῶν, νοσηρός, ἄρρωστος, ἀσθενής, κακῶς ἔχων (ἐπὶ σώμ., ψυχῇς, πόλεως κτλ.) 2) ἀλγεινός, ἀλγηδόνας ἔχων, ὀδυνηρός, πικρός.

καὶ μτρο.) Plin. 30, 64. Liv. 5, 3, 6 Πληθ.: aegra τὰ ἀσθενῆ μέρη (τοῦ σώματος) Sen. dial. 5, 10, 1. 2) ψυχικὴν ἢ πνευματικὴν νόσον ἔχων, ἀστατος, ἀβέβαιος κ.τ.τ. animus νοῦς νοσῶν Sall.,—ab animo Plaut. ἢ animo (Enn. tr.) δύσθυμος, ἄθυμος, βαρύθυμος, animo magis quam corpore aeger ἄρρωστος ἢ θικῶς μᾶλλον ἢ φυσικῶς Liv., aeger curis (ἀφ.) τὴν καρδίαν ἐσθιόμενος ὑπὸ φροντίδων, μερίμναις ἐκτετηκῶς Verg., aeger timoris ἔνεκα τοῦ φόβου ἀσθενής Sil.,—morae [=moram aegre ferens] ὁ ἔνεκα τῆς ἀναβολῆς ἀσθενής Luc.,—animi πνευματικῶς περιφροντής Liv., Curt., Tac., Sil. 3) ὀδυνηρός, λυπηρός, ἐπώδυνος, ἀλγεινός, σκληρός· vagitus aegri κλαυθμηρισμοὶ πένθιμοι Luc., anhelitus aeger δύσπνοια Verg., morte sub aegrā ἐν ταῖς τοῦ θανάτου φοβίαις Verg. Οὐδ. ἐν. ὡς οὐσ.: ζημία Plaut., Lucr.,—civitas πόλις οὐσα ἐν ἀπορίᾳ Liv.,—mortales δειλοί, διΰντροι βροτοί Verg.

ΣΗΜ.: Οὐδ. συγκρ. aegrius, ὑπερθ. aegerrimus.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ἐλλείπει

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ.

ἐλλείπει

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ἐλλείπει

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

aegison, οὐ. τὸ αἰγικόν (φυτόν), ἡ ἄγρωστις τῶν Ἑλλήνων, τὸ gramen τῶν Ῥωμαίων Ps. Apul.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

aegilops, ὄρις, καὶ aegilōpa, ae, haec, ἡ αἰγίλωψ.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

aegilops, ὄρις, καὶ aegilōpa, ae, θ. ὁ ἡ αἰγίλωψ, εἶδος δρυός. 2) ζιζάνιον κριθῆς. 3) φυτόν τι κρομμυῶδες. 4) νόσος τῶν ὀφθαλμῶν.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

aegilops, ὄρις, αἰτ. aegilōpa, θ. ὁ ἡ αἰγίλωψ, εἶδος δρυός. 2) ζιζάνιον κριθῆς. 3) φυτόν τι κρομμυῶδες. 5) νόσος τῶν ὀφθαλμῶν.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

aegilōps, ὄρις, αἰτ. ἐν. ὄρα, πληθ. ὄρας, ἄ. ὁ αἰγίλωψ, (συρίγιον [φίστουλας], ἀπόστημα κατὰ τὸν ἔσω κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ) Plin. 23, 160 25, 146. 27, 105. Marc. med. 8, 160. 187. Diosc. 1, 137 κ. ἄ. = aegilōrium Plin. 20, 158. 21, 132 (ὅπερ νῦν ἀποκαθίσταται πονταχοῦ παρὰ τῷ Πλινίῳ: 22, 54. 29, 125. 35, 34) αἰγιλώπιον 2) ἡ αἰγίλωψ, εἶδος δρυός (κν. ἡμερη βελανιδιά) Plin. 16, 22. 3) αἰγίλωψ ὁ ὠοειδῆς (κν. ἀγριόσταρο, ἀγριόσταχυ, ἀγριόβρομη), ζιζάνιον βλαβερόν, ὡς ἡ αἶρα, φυόμενον ἐν πυροῖς καὶ κριθαῖς, Plin. 18, 155. 25, 146 κ. ἄ. 4) αἰγίλωψ, φυτὸν βολβῶδες, κρομμυῶδες Plin. 19, 95 Detl. (πρὸς καὶ aegilips, αἰγίλιψ).

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

a e g i s, īdis, haec, ἡ αἰγίς, ἄσπις τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. 3) μεταφορ. προβολή, σκέπη.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

a e g i s, īdis, θ. αἰγίς, ἄσπις τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. 2) μεταφορ. προβολή, σκέπη.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγ.)

a e g i s, īdis, θ. αἰγίς, ἄσπις τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. 2) μεταφ. προβολή, σκέπη.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

a e g i s, īdis, θ. αἰγίς, ἄσπις τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. 2) μεταφ. προβολή, σκέπη.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

a e g i s, īdis, θ. αἰγίς, ἄσπις τοῦ Διὸς καὶ (μ.) τῆς Ἀθηνᾶς.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

a e n ē u s εἴτε ahēnēus, a, um, (aes) χαλκοῦς. 2) χαλκοῦς τὸ χρῶμα.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

a e n ē u s εἴτε ahēnēus, a, um, (aes) χαλκοῦς. 2) χαλκοῦς τὸ χρῶμα.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

a e g i s, īdis, αἰτ. ἑλλ. ida, θ. αἰγίς. 1) κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν παράδοσιν ἐκ τοῦ αἰῆ : ἡ ἄσπις τοῦ Διὸς Verg. Aen. 8, 354. Val. Fl. 4, 521. Sil. 12, 720, κατὰ δὲ μεταγενεστέραν παράδοσιν ἐκ τοῦ αἰῆ : α') ἐπενδύτης ἐκ δέρματος τῆς αἰγὸς Ἀμαλθείας φέρων Γοργόνειον, Hyg. astr. 2, 13. Serv. Verg. Aen. 8, 354, ἄλλοτε ὡς ἄσπις καὶ ἄλλοτε ὡς θώραξ τοῦ Διὸς (i. Lact. 1, 21, 39. Serv. Verg. Aen. 8, 435). β') ἄσπις τῆς Ἀθηνᾶς φέρουσα ἐν τῷ μέσῳ κεφαλὴν τῆς Μεδούσης μετὰ ὄψεων εἰς τὰ ἄκρα, Hor. c. 1, 15, 11. 3, 4, 57. Ovid. met. 2, 754 ἐξ. 6, 79. Verg. Aen. 8, 435 ἐξ. — Πρὸς ἄμυναν καὶ προστασίαν ἄλλων Ovid. met. 5, 46. Ὅθεν μίτρο : προβολή, σκέπη, βοήθεια, Ovid. rem. 346. 2) αἰγίς, τὸ ἐγκάρδιον (καρδιά, ψύχα τῆς λαρικοειδοῦς εὐρωπαϊκῆς πεύκης), ᾧ ἐχρῶντο οἱ ζωγράφοι πρὸς παρασκευὴν πινακιδίων Plin. 16, 187 (ιδ. καὶ Iussou, λούσσον, τὸ ἐγκάρδιον τῆς ἐλάτης).

ΣΗΜ. Παρὰ μίτρον. aegida, ae, θ. Gloss.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

a e n ē u s καὶ παλαιότ. ahēnēus, a, um (aes), χαλκοῦς, ὄρ(ε)ιχαλκίνος (πρὸς δήλωσιν τῆς ὕλης ἐξ ἧς τι πεποίηται) ὅθεν α) — statua Cic., — candelabrum Cic., — equus Cic., — vasa Plaut., — signa Hor., — si-

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.—Βιαγκ.)

ā ē n ē u s εἴτε āhēnēus, a, um, (aes) χαλκοῦς. 2) χαλκοῦς τὸ χρῶμα.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ā ē n ē u s εἴτε āhēnēus, a, um, (aes) χαλκοῦς. 2) χαλκοῦς τὸ χρῶμα.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ā ē n ē u s ἢ āhēnēus, καὶ (π. aenus, ἢ ahēnus, καὶ aerēus, a, um, (aes) 1) χαλκοῦς 2) χαλκοῦς τὸ χρῶμα 3) μετφ. ἰσχυρός, στερεός. οὐσ. aenum ἢ ahēnum, χαλκοῦν ποτήριον.

mulacra Gell.,—columna Liv.,—clipeus Curt.,—lorica Nep.,—libra Varr. l. l., aēneus ut stes ἵνα σταθῇς χαλκοῦς (ἵνα σοι στήσωσι χαλκοῦν ἀνδριάντα) Hor. Ods. α) aēneum, ī, οὐ. χαλκοῦν ἀγγεῖον, τὸ χαλκοῦν Cato r.r., Plin. (ī. καὶ aēnus). β) aēneus, ī, ā. λέβης (= aēneum) Greg. Tur. β) μετφ. aeneum frumentum σίτος ἐξηρῳρισμένος, ἐξηρῳρωμένος (μεταβληθεὶς εἰς χοῦμα) Cod. Theod. 14. 25, 1. (his). 2) χαλκοῦς τὸ χρῶμα, κεχαλκωμένος, ξανθός, ὑπέρυθρος, —barba Suet. 3) ποιητ. σκληρός, στερεός ὡς ὁ χαλκός, ἄθραυστος, —turris πύργος ἄρρηκτος, ἀσάλευτος, ἀσειστος (πρβλ. τὸ τῶν Ἑλλήνων: χαλκόδετοι αὐλαί) Ov., Hor., —murus Hor., —iugum Hor., —proles ἡ ἀνήκουσα τῷ χαλκῷ αἰῶνι γενεά πρβλ. καὶ saecula.

ΣΗΜ. Ἄλλαι γρ. aēnus, ahēnus καὶ ἐν Ἐπιγρ. aēnius. Τρισυλλάβως: aeneus Ovid. met. 7, 247 (ἐνθα ἀναγινώσκεται καὶ altera).

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

aenīgma, ātis, τὸ αἶνιγμα.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

aenīgma, ātis, οὐ. αἶνιγμα.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.—Βιαγκ.)

aenīgma, ātis, οὐ. αἶνιγμα.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

aenīgma, ātis, οὐ. αἶνιγμα.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

aenīgma, ātis, οὐ. αἶνιγμα.

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

aenīgma, ātis, οὐ. αἶνιγμα, σκοτεινὴ πῶς ἀλληγορία (=scirpus) Quint. 6, 3, 51. 98. Gell. 12, 6, 1. Charis. 276, 8. Vulg., aenigma Thebanum ἢ Σφιγξ Mart. 2) μετφ. α) τὸ αἰνιγματῶδες, τὸ γριφῶδες, τὸ ἀσάφες, τὸ μὴ φανερόν: aenigmata somniorum Cic.,—legum νομικαὶ ἀσάφειαι, τὸ σκοτεινὸν τῶν νόμων (=iuris nodi)

Iuv., aenigmata loquor αἰνίγματα λέγω, γριφεύω, γριφολογῶ Plin. 2) ἡ λίαν σκοτεινή, σφαλερὰ καὶ αἰνιγματώδης ἀλληγορική περιγραφὴ, γριφος ἰδ. Cic. de orat. 3, 167. Quint. 8, 6, 52 κ. ἄ. 3) ἡ μυστική διδασκαλία (ἐν τῇ θρησκείᾳ), τὸ μυστήριον Arnob., Prud., Mart. Cap.

ΣΗΜ. Δοτ. κ. ἀφαίρ. πλ. aenigmatibus ἀλλὰ καὶ aenigmatis κατὰ Varr. παρὰ Charis. 123, 3.

ENP.—ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ā ē n u s, a, u m, χαλκοῦς.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ā ē n u s, a, u m, χαλκοῦς. Μεταφορ. σκληρός. aēna corda, χάλκεον ἤτορ aēnum, ἰ. οὐ. (ὑπονοουμ. vas) χαλκίον, λέβης.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ā ē n u s, a, u m, χαλκοῦς. Μεταφορ. σκληρός. aēna corda, χάλκεον ἤτορ. aēnum, ἰ. οὐ. (ὑπονοουμ. vas), χαλκίον, λέβης.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ā ē n u s, a, u m, χαλκοῦς.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

1. a ē n u s, ἰδὲ aēneus.

[ā ē n ē u s ἢ ā h ē n ē u s, καὶ (π. aenus ἢ ahēnus, καὶ aerēus, a, u m, (aes) 1) χαλκοῦς 2) χαλκοῦς τὸ χρῶμα 3) μετφ. ἰσχυρός, στερεός. οὐς. aēnum ἢ ahēnum, χαλκοῦν πότηριον].

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

a ē n u s κ. a h ē n u s, a, u m, (παλαιότερος τύπος τοῦ aēneus), χαλκοῦς, ἐκ χαλκοῦ, ἐξ ὀρε(ι)χάλκου, — cassis Stat., — coculum Cat. r.r., — crater Verg., — signa Lucr., — falx Ovid., lux aēna ἢ λάμψις τοῦ χαλκοῦ τῶν ὀπλῶν (προβλ. τὸ Ὅμηρ.: αὐγὴ χαλκείη κορύθων) Verg. Aen. 2, 470. Claud. 7, 134 ἴδιος χαλκῷ Colum. 7, 5, 22 2) οὐς. α) aēnum ἢ ahēnum, ἰ. οὐ. (sc. vas) χάλκε(ι)ον, χαλκοῦν ἀγγεῖον, «τρίπους» Cator.r., Verg., Val. Max. κ. ἄ. β') ἰδίᾳ πρὸς ζέσιν τῶν χρωμάτων κυρίως τῆς πορφύρας, Ovid. κ. ἄ. γ') aēna, ae, θ. χύτρα πρὸς ζέσιν ὕδατος, λέβης, «τρίπους» (= aēnum, ἰδ. aenus 2β, προβλ. καὶ Ὅμηρ. κ 360 ἥνοπι χαλκῷ). aēnae polientium (τῶν γναφέων) Plin., aēnae fulloniae, γναφ(εν)τικαὶ Plin. 27, 92. 3) ποιητ. μετφ. : α') σκληρός ὥς

χαλκός = ἀκαταδάμαστος, ἀκατανίκητος, ἀκαταμάχητος ὡς σίδηρος : manus, Hor. β') σκληρός = ἀκαμπτos, ἀσπλαγχνος : corda « χάλκεον ἦτορ » (πρβλ. καὶ χαλκεοκάρδιος) σκληρά, δυσμάλακτος καρδιά Stat.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

a e d l i p i l a e, arum, hae, ἀνέμου σφαῖραι, εἴτε aeolipy lae, ἀνέμου (Αἰόλου) πύλαι, σκευή εἴτε ἀγγεῖα πειραστικά τῆς τοῦ ἀνέμου οὐσίας καὶ δυνάμεως.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

* a e d l i p i l a e, arum, θ. ἀνέμου σφαῖραι, εἴτε aeolipy lae, ἀνέμου (Αἰόλου) πύλαι, σκευή εἴτε ἀγγεῖα πειραστικά τῆς τοῦ ἀνέμου οὐσίας καὶ δυνάμεως. Βιτρούβιος.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

* a e d l i p i l a e, arum, θ. ἀνέμου σφαῖραι εἴτε aeolipy lae, ἀνέμου (Αἰόλου) πύλαι, σκευή εἴτε ἀγγεῖα πειραστικά τῆς τοῦ ἀνέμου οὐσίας καὶ δυνάμεως. Βιτρούβιος.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ā ē r, ā ē ris, hic, (ἀρχαϊκῶς haec) ὁ ἀήρ. ποιητικῶς: aer summus arboris, ἡ ἀέριος τοῦ δένδρου κορυφή.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

a e o l i p i l a e, ārum, θ. (Aeolus, pila, σφαῖρα), ἀνέμου κοῖλαι σφαῖραι, Αἰόλου πύλαι, Αἰολίπυλαι ἦτοι ἀγγεῖα μετὰ στενοῦ στόματος πειραστικά τῆς κατευθύνσεως καὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀνέμου Vitr. 1, 6, 2. (Τῶν Αἰόλου πυλῶν εὐρέτης φέρεται Ἡρων ὁ Ἀλεξανδρεὺς).

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

ā ē r, ā ē ris, αἰτ. āera (āera Comm. Apol. 1046) καὶ σπανιώτ. āerem Varr. 1.1. 5, 102. Cato κατὰ Serv. (āerem Sidon carm.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ā ē r, ā ē ris, ā. (ἀρχαϊκῶς θ.) ἀήρ.
ποιητικῶς aer summus arboris, ἡ
ἀέριος τοῦ δένδρου κορυφή.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

ā ē r, ā ē ris, ā. (ἀρχαϊκῶς θ.) ἀήρ.
ποιητικῶς aer summus arboris,
ἡ ἀέριος τοῦ δένδρου κορυφή.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ā ē r, ā ē ris, ā. ἀήρ. * aer sum-
mus arboris, ἡ ἀέριος τοῦ δένδρου
κορυφή.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ā ē r, ā ē ris, ā. ἀήρ, ἀτμόσφαιρα
(ἀντίθ. aether). Ἐντ. (π.) α) ἀήρ,
νεφέλη, ὁμίχλη· β) summus aer
arboris, ἡ ἄκρα τοῦ δένδρου κο-
ρυφή.

15, 88) κ. ἄ. (καὶ θ. [κατὰ τὸ
ὄμηρ. ἤερα βαθεῖαν] Enn. ann.
495 V παρὰ Gell. 13, 21 (20)
14 καὶ οὐ. Carm. epigr 1108, 2.
Greg. Tur. Mart. 2, 53), ἀήρ, ὡς
στοιχεῖον τῆς φύσεως (δορισμὸς αὐ-
τοῦ ἐν Cic. n. d. 2, 101. κ. ἄ.), τὸ
κατώτατον μέρος τῶ ἀέρος, ἀτμό-
σφαιρα (ἀντίθ. aether, aqua), ἀήρ.
(ἀέρας, συνών. aura καὶ ventus)
Cic. ac. 2, 81 κ. ἄ. ὅθεν aer
temperatus ἡ ἀέρος εὐκρασία
Cic., aeres locorum salubres
κλίμα πρὸς ὑγίειαν πρόσφορον,
ὕγιον Vitruv. 1, 1, 10 (ἐνθα ὁ
Rose ἀναγιν. auris). Ποιητικῶς:
α) ἐπὶ ὕψους· summus—arboris ἡ
ἄκροτάτη κορυφή τοῦ δένδρου, ἡ ἀέ-
ριος τοῦ δένδρου κορυφή, ἡ ἄκρα τοῦ
δ. κορυφή Verg.: ἐπὶ ἀποστάσεως·
Val. Fl. 2, 524 (ἄλλως Stat. Theb.
8, 413). β) ἐπὶ ὀσμῆς· Ov. met. 15,
734 (πρὸς Plin. 9, 18) Lucan.
10, 167 καὶ αὐτὴ ἡ ἀποφερομένη
ὀσμὴ, ἡ τοῦ θηροῦ (κυνηγίου) ἀπο-
πνοή Lucan. 4, 437. πρὸς καὶ
Auson. 123, 4. γ) ἐπὶ τῆς βυκά-
νης· ἀνθρωπίνῃ ἀναπνοῇ, πνεῦμα,
ἀήρ Ovid. met. 1, 337. δ) νεφέλη,
ὁμίχλη, δι' ἧς οἱ θεοὶ ἐκάλυπτον
τοὺς ἀνθρώπους (=nebula Verg.
A. 1, 412) Verg. A. 1, 411. Hor.
c. 2, 7, 14. Val. Fl. 5, 400. ε)
ἀήρ (ἀνευ ἀντιστάσεως), κενὸς ἀήρ
Cic. n. d. 3, 31. Verg. G. 3, 109.
Hor. sat. 2.2.13. κ. ἄ. 2) aer=deus,
Cic. n. d. 1, 26 κ. ἄ. (πρὸς Φιλίμ.
"Αδελ. 2, 4). Παροίμ. φράσεις:

Ποιητ. παρὰ Cic. Att. 1, 18, 1 Metellus non homo sed litus atque aer et solitudo mera³ (ἄνευ ψυχῆς, ἄνευ ἀνθρωπίνης συμπαθείας, ὥσπερ στοιχεῖον τῆς φύσεως). piscari in aëre (πρβλ. ἀνέμους γεωργεῖν, αἰθέρα ἐρέσσειν, ἄνεμον θηρᾶν) Plaut., aerem verberare αἶερα δέρειν Vulg. I. Cor. 9, 26. In aera loqui εἰς αἶερα λαλεῖν, αὐτ. 14, 9. Ἐπι-
 τυμβίοις ποιήμασι : terra tenet corpus, nomen lapis atque animam aër, Carm. epigr. 1, 207, 1. πρβλ. καὶ I, 206, 5. — In aëre Cic. καὶ in aere aperto Lucr. ἐν ἀσκέπῳ τόπῳ, ὑπὸ τῆς αἰθρίας, ἐν ὑπαίθρῳ (ἀντίθ. in concluso aëre).

ΣΗΜ. Ἑλλην. γενικ. aëros Stat., (K o h l m. aëris), ἑλλην. ἐν. αἰτ. aëra παρὰ Cic., Sen. κ.ἀ. Ἀφ. πληθ. aëribus Lucr. Τοῦ λίαν μγν. λατινισμοῦ εὐρεται ἡ ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. οὐ. aëra, γεν. πληθ. aërum. Ἀλλ. τύπ. μγν. aëra (ὅ ἰδ.), ae, θ. = aër.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

aëra, ae, haec, ἡ αἶρα, βότανόν τι. 2) ἡ ἐποχή, ἡ ἀρχὴ τῆς χρονολογίας.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

aëra, ae, θ. αἶρα, βότανόν τι. 2) ἐποχή, ἀρχὴ χρονολογίας.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

aëra, ae, τὸ ἐν τῷ σίτῳ φυτόμενον ζιζάνιον, ἡ αἶρα. Λατ. lolium. aëra, ae, θ. (aes), ἐποχή, ἀρχὴ χρονολογίας.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

2. aëra, ae, (σπανιώτατα ēra ἐκ τοῦ aes) μγν. λατν. (κυρ. πληθ. τοῦ aes, aeris), 1) *t.t.* μαθημ. : ὁ δεδομένος ἀριθμὸς ὃς χρησιμο-
 ποιεῖται ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς Agri-
 mens. παρὰ Salmas. Exerc. Plin. T 1. σελ. 483 (Trai. ad Rhen. 1698), Isid. 6, 15, 4. 2) κεφάλαιον, ἀριθμὸς τις (ἀντιπροσωπεύων ποσὸν λογαριασμοῦ [κ.ν. κ ο ν δ ὅ λ ι] ἀντὶ τοῦ aëra [πληθ. τοῦ aes ἰδ. aes]

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει

πρβλ. Cic. παρὰ Non. 193, 11. κ. ἄ.) Sext. Ruf. brev. 1, 1 κ. ἄ. 3) ὡς *t. t.* χρονολογ. *aera* συμβάν φυσικὸν ἢ ἱστορικὸν χρησιμεύσαν ὡς ἀρχὴ ἀπαριθμήσεως ἐτῶν, οἱ χρόνοι (πρβλ. τὸ τῶν Ἑλλήνων ἐποχή, Νικ. Ἀρμ. σ. 6) Isid. 5, 36, 4. 4) *era* (λίαν σπανίως *aera*). ἔτος καὶ τὰ τῆς στρατείας ἔτη (= stipendia, anni militiā peracti) Ἐπιγρ. (Ἰσπαν. 4ου μ. Χ. αἰῶνος).

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ἐλλείπει

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ἐλλείπει

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ. Βιαγκ.)

ἐλλείπει

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

aerāmen (*ērāmen*), *inis*, οὐ. (*aero*), 1) χαλκός (Γλωσσ. χάλκωμα) Commod. instr. 1, 20, 6. 2) χαλκεῖον, ἀγγεῖον χαλκοῦν (ἀντίθ. olla) Anthim. 75. Diosc. 5, 8. 3) κύμβαλον χαλκοῦν, *eramen sonans* (πρβλ. χαλκός ἡχῶν καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον, Commod. instr. 2, 9, 19. 18. καὶ *aeramentum*).

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

aerāmentum, *i*, hoc, (*aero*)
τὸ χάλκωμα, χαλκεῖον.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

aerāmentum, *i*, οὐ. (*aero*)
χάλκωμα, χαλκίον.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ. Βιαγκ.)

aerāmentum, *i*, οὐ. (*aero*)
χάλκωμα, χαλκίον.

ERP. ΣΚΑΣΣΗΣ

aerāmentum, *i*, οὐ. (*aero*),
1) χαλκός, χάλκωμα (ὡς ἀκατέργαστος ὕλη) Vulg. apoc. 18, 12., —Tyrium (= *aurichalcum*) ὀρ(ε)ίχαλκος, χαλκολίβανον, χαλκολίβανος Itala apoc. 2, 18., —inductile χαλκός ἐλατὸς Edict. Diocl. 7, 28. Πληθ. τὰ ἐκ χαλκοῦ ἢ ὀρ(ε)ι χάλκου θινήματα πρὸς συγκόλλησιν μετὰλλων Plin. 33, 94. 2) μνμ.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει

α) χαλκοῦν ἀγγεῖον, συνήθ. κατὰ πληθ. Paul. sent. 3, 6, 11. Col. 12, 3, 9 (Schn. κακῶς ferramenta), Plin. 15, 34. Vulg. Marc. 7, 4. β) μουσικὸν ὄργανον, -sonans (πρβλ. Ἡροδ. 4, 200. Πλάτ. Πρωτ. 329A καὶ aeramen) August. serm. 37, 28. 3) ἐπὶ νομίματος: —insigne (ἀντιθ. non signatum) Iren. 4, 30, 2.

ENP. ΟΥΑΕΡΙΧΟΣ

aerārius, a, um, (aes) χάλκειος, χαλκευτικός. aerarium metallum, τὸ χαλκουργεῖον, χαλκουργεῖον. tribunus aerarius, ὁ ταμίας. aerarius, (ὑπον. faber) ὁ χαλκεύς, χαλκουργός 2) ὑπον. civis, πολίτης τῆς ἐσχάτης καὶ πενεστάτης τοῦ δήμου τάξεως, ὁ μὴ ψηφιζόμενος, καὶ τελῶν μόνον τὸ ἐπικεφάλαιον.

ΟΥΑΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ.

aerārius, a, um, (aes) χάλκειος, χαλκευτικός. aerarium metallum, χαλκουργεῖον. tribunus aerarius, ταμίας στρατιωτικός ἢ μισθοδοτής. Ἔτι tribuni aerarii, τάξεις τις τρίτη δικαστῶν, κατὰ τὸ τίμημα ἦντων τῆς τῶν βουλευτῶν καὶ τῆς τῶν ἱππέων. aerarius, (ὑπον. faber) χαλκεύς, χαλκουργός. 2) ὑπον. civis, πολίτης τῆς ἐσχάτης καὶ πενεστάτης τοῦ δήμου τάξεως, ὁ μὴ ψηφιζόμενος, καὶ τελῶν μόνον τὸ ἐπικεφάλαιον, τὰ πληθ. aera.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

aerārius, a, um (aes) χάλκειος, χαλκευτικός, Α) Ἐπιθετικῶς: —as χαλκοῦν ἀσσάριον Petr. 57, 5., — lapis λίθος χαλκίτις (πέτρα μεταλλικὴ περιέχουσα χαλκόν) Plin., —metallum τὰ μέταλλα χαλκοῦ, χαλκουργεῖον Vitruv., —officina χωνεῖον, χωνευτήριον (χωνευτικὸν ἐργαστήριον) Plin., —fornax ἡ κάμινος, ὁ βαυνός Plin., —faber (γεν. πλ. aerarium fabrum, Plin. 34, 2) ὁ μεταλλουργός (ἐπὶ χαλκῶς, χαλκευτοῦ, χαλκουργοῦ, χαλκοτύπου, ὄρ(ε)ιχαλκουργοῦ, χωνευτοῦ εἰδώλων, χύτου) Plin. καὶ Vulg., —folliculus aerariae artis ἢ folliculus aerarius ἡ φῦσα, φυσητὴρ (φυσεορὸ) τῶν μεταλλουργῶν. Cael. Aur. Ὡς οὐδ. α) aerarius, ī, ā. = aerarius faber, Plin. κ. ἄ. β) aerāria, ae, θ. (sc. officina) = aerelavina ἰ. λ. Β) ὁ ἔχων ἀναφορὰν (σχέσιν) πρὸς τὸ νόμισμα, τὸ ἀργύριον, τὸν μισθόν α) ἐπιθ.: —ratio ὁ εἰς χαλκᾶ νομί-

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

aerārius, a, um, (aes) χάλκειος, χαλκευτικός. aerarium metallum, χαλκωρυχείον tribunus aerarius, ταμίας στρατιωτικός ἢ μισθοδότης. *Ἐτι tribuni aerarii, τάξεις τις τρίτη δικαστῶν, κατὰ τὸ τίμημα ἥττων τῆς τῶν βουλευτῶν καὶ τῆς τῶν ἱππέων. aerarius (ὑπον. faber) χαλκεύς, χαλκουργός. 2) ὑπον. civis, πολίτης τῆς ἐσχάτης καὶ πενεστάτης τοῦ δήμου τάξεως, ὁ μὴ ψηφιζόμενος, καὶ τελῶν μόνον τὸ ἐπικεφάλαιον, τὰ aera.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

aerārius, a, um, (aes) χάλκειος, χαλκευτικός. ae. metallum, χαλκωρυχείον. ae. tribunus, ταμίας στρατιωτικός ἢ μισθοδότης. *Ἐτι tribuni aerarii, τάξεις τις τρίτη δικαστῶν, κατὰ τὸ τίμημα ἥττων τῆς τῶν βουλευτῶν καὶ τῆς τῶν ἱππέων. aerarius, (faber) χαλκεύς, χαλκουργός. 2) aerarius (civis), πολίτης τῆς ἐσχάτης καὶ πενεστάτης τοῦ δήμου τάξεως, ὁ μὴ ψηφιζόμενος, καὶ τελῶν μόνον τὸ ἐπικεφάλαιον, τὰ πλ. aera.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

aerārius, a, um, (aes) 1) χάλκειος.—fornax, κάμινος χαλκευτική.—faber, χαλκεύς.—metallum, χαλκωρυχείον. tribunus —, ταμίας (στρατ.) 2)—ius, ii, ā, (δῆλ. civis) πολίτης τῆς ἐσχάτης ἐν Ῥώμῃ τάξεως.

σμάτα ὑπολογισμός, τὸ νενομισμένον ἀργύριον, ἡ νομισματικὴ δύναμις Cic., milites οἱ μισθοφόροι, τὸ μισθοφορικόν, τὸ ξενικόν Varr. l. l., — annonae αἱ διδόμεναι εἰς τροφήν πρόσδοι (ὁ ἀντὶ σιτήσεως ἐτησίως ἢ μηνιαίως διδόμενος μισθός) Cod. Theod., —missus (Varr. fr. παρὰ Serv. Verg. G. 3, 18) ὁ 25ος δρόμος (κ ο ὕ ρ σ α) κατὰ τὴν τέλειον ἀγώνων ἐν ἀμφιθεάτρῳ ἢ ἵπποδρόμῳ (διότι προήρχετο ἐξ εἰσφορᾶς [aes] τῶν πολιτῶν), ἔπειτα δὲ ἐσήμαινε τὸν τελευταῖον δρόμον. illa vetus aeraria fabula (=quadrantaria [l. λ] permutatio ἡ Κουανδρανταρία [Cic. Cael. 62] ἡ παλαιὰ ἐκείνη περὶ τῆς Κλωδίας διάδοσις, καθ' ἣν ἐχλευάσθη αὕτη ὑπὸ τοῦ Vettius, δόντος αὐτῇ aes ἀντὶ argentum ὡς μισθὸν τῆς πορνείας) Cic. Cael. 71. Περὶ τῶν aerarii praetores, praefecti, quaestores, tribuni, salinatores (l. praetor, praefectus, quaestor, tribunus, salinator). β) οὐσιαστικ.: 1) aerārius, ī, ā, καὶ συνηθέστ. κατὰ πληθ., οἱ αἰράριοι, οἱ τῆς ἐσχάτης ἐν Ῥώμῃ τάξεως πενέστατοι πολῖται, οἱ ἀπηλλαγμένοι τῶν τοῦ πολέμου βαρῶν, μὴ ψηφιζόμενοι (ἀμέτοχοι ψήφου). Οὗτοι ἐτέλουν μόνον τὸ ἐπικεφάλαιον (aera πληθ. ἢ aes): ὅθεν καὶ αἱ φράσεις: aerarium aliquem facere (=tribu movēre) μετατιθέναι τινα (τῇ τιμωρίᾳ τῶν τιμητῶν) ἐκ τῆς ἐντιμοτέρας φυλῆς εἰς τὴν ἀτιμωτέραν τῶν αἰραρίων,

ποιεῖν τινα αἰράριον, ἀτιμοῦν τινα aerarium invehere Cic., referre Varr. sat. Men. 196. Liv. προβλ. Cic., Liv., inferre Liv., deferre καὶ aerarium ἢ aerarios fieri Liv., Liv., redigere Liv., lateres argentei atque auri in aerarium condere Varr. fr., aerarium effundere Cic. (ἀντίθ. aer. defendere), decreta Patrum ad aerarium deferre Tac., aerarium ἢ pecuniam ex aerario exhaurire Cic., pecuniam ex aerario decernere Tac., rationes (ἀπολογισμούς, λογαριασμοὺς) ad aerarium deferre Cic., Liv. προβλ. καὶ alqm in beneficiis ad aerarium deferre ἐγγράφειν τινα (πολίτην) εἰς τὸν (ἐν τῷ ταμείῳ) κατάλογον χάριν δημοσίας ἐκτάκτου ἀμοιβῆς Cic., angustiae aerarii (i. angustiae) ἀπορία, ἔνδεια τοῦ δημοσίου ταμείου (ταμειαία καὶ δυσχέρεια) Cic. Ἐκτὸς τοῦ δημοσίου τούτου ταμείου, ὑπῆρχε καὶ ἄλλο τὸ λεγόμενον ἱερῶτατον ταμεῖον aerarium sanctius (σπανιώτ. sanctum ἢ interius), ὃπερ εἶχε πρόσδοτον τὴν vicesimam manumissionum, ἄλλως aurum vicesimarium ἦτοι 5% ἐκ τῆς ἀξίας τῶν ἀπελευθερουμένων δούλων, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐκ τῆς πολέμου λείας μεγάλως πλουτισθέν· τὰ χρήματα τούτου ἐχρησιμοποιοῦντο μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ τοῦ Κράτους (ᾧθεν καὶ ἡ φράσ. opes [ἐνν. dicendi] velut sanctiore quodam aerario conditae Quint. 10, 3, 3). Τέλος ὁ Αὔγουστος πρὸς τῷ ἀρχαίῳ ταμείῳ (aerar. Saturni) ἵδρυσσε (τῷ 6 μ. Χ.) τὸ λε-

ποιεῖν τινα αἰράριον, ἀτιμοῦν τινα
Varr. sat. Men. 196. Liv. προβλ.
Cic., Liv., inferre Liv., deferre
καὶ aerarium ἢ aerarios fieri Liv.,
Liv., redigere Liv., lateres argen-
teum in aerarios referri iubere
Cic., alqm in (inter) aerarios refer-
re Gell. καὶ Val. Max., in tabulas
Caerites (Caeritum) referri (= ae-
rarium facere), Ps. Ascon. Cic.
div. in Caecil. 3, 8. p. 103 B
(ἀντίθ. ex aerariis eximere alqm
Scip. Afr. παρὰ Cic. de orat. 2,
268), aerarium relinquere alqm
Cic.: καὶ ἐπιθ.: omnes tribus
aerarias relinquere Liv. epit.
29 τέλ. 2) aerarium, iī x. i., οὐ.
καὶ πληρέστερον aerarium populi
Romani ταμεῖον, αἰράριον (ἐρά-
ριον) δήμου Ῥωμαίων, ταμεῖον
τοῦ δημοσίου, ταμ(ι)εῖον δημό-
σιον, τὸ δημόσιον, τὰ δημόσια
χρήματα, θησαυρός, θησαυροφυλά-
κιον, γάζοφυλάκιον, ἀργυροταμεί-
ον, [ρίσκοφυλάκιον (i. riscus ῥί-
σκος, κιβωτός, κίστη)], ἀντίθ.
fiscus φίσκος (βραδύτ. aerarium
publicum, ἀντίθ. fiscus privatus
Spart. Hadr. 7 § 7), καμαρωτός
τόπος ὑπὸ τὸν τοῦ Κρόνου ναὸν ἢ
ὀπισθεν αὐτοῦ (δι' ὃ ἐν τοῖς αὐτο-
κρατορ. χρόνοις ἐκαλεῖτο—Saturni
αἰράριον τοῦ Κρόνου, τὸ Κρόνιον),
ἐνθα ὑπῆρχε τὸ ταμεῖον τῶν δημο-
σίων χρημάτων καὶ τὸ ἀρχεῖον
τοῦ κράτους ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς
μέγα (i. καὶ aedes Cereris) τῆς ὄ-
λης πόλεως γραμματοφυλάκιον (ἀρ-
χεῖον, φυλακτήριον συμβολαίων)· ὁ-
θεν αἱ φράσεις pecuniam in

γόμενον *aerarium militare* ταμείον ἢ ἐρᾶριον στρατιωτικόν, (ταμείον συντάξεων παρεχομένων στρατιωτικοῖς, προνοίας στρατιωτ. ταμείον) ἐνισχυόμενον ἐκ τῆς *vicissima manumissionum* καὶ *hereditatum*. 3) τὸ θησαυροφυλάκιον βασιλέως, ἡ γάζα, τὸ γαζοφυλάκιον *Cic. Att. 6, 1, 3.* — *commune* τὸ κοινὸν ἐν Δῆλῳ (χάριν πολεμικῶν σκοπῶν) ταμείον τῶν συμμάχων τῶν Ἀθηνῶν πόλεων, τὸ κοινόν *Nep. Arist. 3, 1.* — ὁ δη-

μόσιος θησαυρὸς τῶν Ἀθηναίων *Nep. Arist. 3, 3., aer. privatum Caesaris* ἰδιωτικὸν ταμείον ἐξ εἰσφορῶν ἰδιωτῶν συγκείμενον *Nep. Att. 8, 3.* — *aer. privatum* ταμείον τοῦ αὐτοκράτορος ἰδιωτικόν *Valer. Imp. παρὰ Treb. Poll. Claud. 14, 3., aerarium* δημόσιον ταμείον (ἐν Καρχηδόνι) *Nep. Hann. 7, 5.* *aerarium sanctius* ὡς ἄρχεῖον ἐν Συρακούσαις *Cic. Verr. 4, 140.* Ὑπῆρχον καὶ ταμεία ἐπαρχιακά, Ἐπιγρ.

ENP. ΟΥΑΕΡΙΧΟΣ

aerātus, a, um, (aes) χαλκήρης, κατάχαλκος, χαλκήλατος. 2) πλούσιώτατος, πολύχαλκος.

ΟΥΑΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ.

aerātus, a, um, (aes) χαλκήρης, κατάχαλκος, χαλκήλατος. 2) πολύχαλκος, πλουσιώτατος.

ΟΥΑΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

aerātus, a, um, (aes) χαλκήρης, κατάχαλκος, χαλκήλατος. 2) πολύχαλκος, πλουσιώτατος.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

aerātus, a, um, (aes) χαλκήρης, κατάχαλκος, χαλκήλατος. 2) πλουσιώτατος, πολύχαλκος.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

aerātus, a, um (aes) 1) χαλκήρης, κατάχαλκος· 2) μετχ. homo — πλουσιώτατος· 3) (π.) = *aeneus*.

ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗΣ

aerātus, a, um (aes) ἔχων μέταλλον· χαλκῷ κεκαλυμμένος, κεκοσμημένος, ὀπλισμένος, χαλκήρης, κατάχαλκος, χαλκήλατος, χαλκοῦς, δλόχαλκος· 1) ἐπὶ στρατοῦ καὶ νεῶν· *ratis, triremis, navis* *Caes., classis* χαλκήρης ναῦς τριῆρης στόλος (ἐπὶ χαλκοστόμων ἐμβόλων τῶν νεῶν) *Verg., naves aeratae* νῆες τεθωρακισμέναι ἤτοι ἔχουσαι ἐλάσματα χαλκοῦ ἐπὶ τῶν σανιδωμάτων τῆς πρῶρας (πρβλ. καὶ *prorae aeratae*) *Caes. b. c. 2, 3, 1* καὶ ὡς οὐσιαστ. *aeratae, arum, θ.* *Sen. ben. 7, 20, 3. aeratae acies* (= *aeratae*) χαλκήρης στρατός, αἱ τάξεις χαλκῷ ὀπλισμένων ἀνδρῶν *Verg. πρβλ. καὶ —turmae* *Sil. 2)* ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων· *fores* *Tibull., postis* *Verg., porta* *Varr. l. l. Ovid., ostia* *Plin., atria* *Ovid., arca* *Schol. Iuv., triclinia* *Plin., lecti*

Cic. καὶ Liv. (μετὰ χαλκῶν ποδῶν?), arma, clipeus, tegmen (= ἡ χ. ἀσπίς) Verg., hasta aeratae cuspidis Ovid., securis Verg., compedes Varr. fr., pila Prop., catenae Prop., — sonitus Epp. ann. 452 ὁ ἐκ τῆς χαλκῆς περικεφαλαίας ἦχος· προβλ. Ὅμ. M. 369 κ. ἄ.). Τρπ. : στερεός, ἄρρηκτος, ἀπόρητος : nodi Prop. (προβλ. Αἰσχύλ. Προμ. 6 : ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις), — murus Prop. Σαρκαστικῶς μετὰ λογοπαίγνιου : πολύχαλκος, πολλῶν χρημάτων ἀνὴρ, πολυχρημάτων, πολυάγνηρος, πλουσιώτατος, Κροῖσος (= nummatum, pecuniatus ἢ. λλ.) Cic. Att. 1, 16, 3 (προβλ. τοιοῦτου εἵδους λογοπαίγνιον παρ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. 3, 9, 9 : ἄξιός σταθῆναι χαλκοῦς, οὐκ ἄξιός ὦν χαλκοῦ, καὶ παρὰ τοῖς Γάλλοις : non des chevaliers de la Légion d'honneur, mais des chevaliers d'industrie [μηχανογράφοι, παντοῦργοι, κατεργάροντες]).

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

aerēus, a, um, (aes) χαλκοῦς, χαλκήλατος. aereus, ὑπον. nummus, χαλκοῦν νόμισμα.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ.

aerēus, a, um, χαλκοῦς, χαλκήλατος. aereus, ὑπον. nummus, χαλκοῦν νόμισμα, χαλκοῦς.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ.-Βιαγκ.)

aerēus, a, um, χαλκοῦς, χαλ-

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

aereus, a, um (aes) χαλκοῦς ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἐκ χαλκοῦ πεποιημένος, χαλκήλατος, χαλκήρης (παρὰ Cic. aëneus) π. χ. galea Varr. s. Men., ensis Verg., umbo (τῆς ἀσπίδος) Verg., clipeus Verg., Liv., Curt., scaphium (= vas) Plin., puppis Verg., rota Serv. Aen., temo Verg., litterae Plin., tabulae Plin., Suet. κ. ἄ. aereum

κήλατος. aereus, ὑπον. nummus, χαλκοῦν νόμισμα, χαλκοῦς.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

aerēus, a, um, (aes) χαλκοῦς.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

aerēus, a, um 1) =aeneus 2) =aeratus.

templum Minervae ὁ ναός, τὸ ἱερὸν τῆς Χαλκιοίκου Liv., — statua ἡ χαλκῇ εἰκὼν (ἄγαλμα), ὁ χαλκοῦς Plin. paneg., aerei (ἄλλ. κώδ. aurei Caes.) nummi χαλκᾶ νομίσματα, οἱ χαλκοῖ Gaius καὶ Treb. Poll., (οὗς.) aerea τὰ «χαλκίνα» ἀργύρια (παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρεῦσι) Eriph. Οὐσιαστικῶς: 1) α) aereus, ἱ, ᾶ. (sc. nummus) ὁ χαλκοῦς Vittr. 3, 1, 7. Hist. Apoll. 10. β) aereum, ἱ, οὐ. τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ Plin. 8, 212. 2) μῆνι: τοῦ χαλκοῦ, χαλκοῦ ἴδιος προβλ. τὸ ἑλλην. χάλκεος): α) ἐπὶ ἤχου (προβλ. χάλκεον ἢ ὁξὺ βοᾶν): ὁξέα ἤχων, κλάζων—cornua Verg., vasa Vittr., cymbala Germ., sistra Apul., crepitacula Colum., Apul., bucina Veg., mil.—clamor Stat., — vox φωνή χαλκίζουσα, φωνὴ τρανή, διάτορος (φωνὴ διαπεραστικὴ ὥς ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος, Lucr. ἢ Lucil. παρὰ Serv. Verg. Georg. 2, 42. Aen. 6, 625. προβλ. ἑλλ. χαλκεόφωνος, χαλκοβόας β) ἐπὶ χρώματος: —color = aereum (ἰδ. ἄνωτ.) γ) ἐπὶ λάμψεως: —splendor ἡ λάμψις τῆς χαλκῆς ἀσπίδος (=aerei clipei splendor) Laber., —fulgor splendentis rostri Sil. δ) —saecla χαλκοῖ αἰῶνες Avien., —regnum βασιλεία ἣτις ἐστὶν ὁ χαλκὸς Vulg. καὶ ε) frons aerea μέτωπον χαλκοῦν, πρόσωπον ἀναισχυντον Vulg. Is. 48, 4.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

aerīsdnus, a, um, χαλκό-
κροτος.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ.

aerīsdnus, a, um, χαλκό-
κροτος, οἶον mons, antra.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ. Βιαγκ.)

aerīsdnus, a, um, χαλκόκρο-
τος, οἶον mons, antra.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

aerisonus, a, um (aes κ.
sono), χαλκόκροτος, χαλκόκτυπος, —
mons τὸ ὄρος Δίνδυμον (ἐνθα ἦσαν
οἱ Κορύβαντες) Val. Fl., — ora,
antra (περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων
ἢ Κουρήτων ὡς πρώτων τεχνιτῶν
τοῦ μετάλλου καὶ περὶ τοῦ ἐνόπλου
αὐτῶν πρὸς τιμὴν τῆς Κυβέ-
λης χοροῦ, ἐν ᾧ ἔκρουον τὰς ἀσπί-
δας) Val. Fl., Sil., — flumina Nili
(ἐνεκα τῶν σειστικῶν ἐν τῇ λατρείᾳ
τῆς Ἰσίδος) Stat., — Stymphalus
(διὰ τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας, αἵ-
τινες εἶχον πτερὰ καὶ πτέρυγας
χαλκᾶς) Stat., — urbes (διὰ τὴν
κυμβάλοκρουσίαν ἐν καιρῷ ἐκλεί-
ψεως τῆς σελήνης) Claud. 26, 234.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

āērīus, a, um, ἀέριος.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ.

āērīus, a, um, ἀέριος.

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ. Βιαγκ.)

āērīus, a, um, ἀέριος.

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

* āērīus κ. — rēus, a, um,
ἀέριος.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

āērīus ἢ — rēus, a, um 1) ἀέ-
ριος 2) λίαν ὑψηλός, mons.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

āerius (āereus), a, um (aēr),
ἀέριος, — viae Ovid, — domūs
(πληθ.) = domūs deorum (ἐν τῷ οὐ-
ρανῷ) Hor., — sedes ἀέριος ἔδρα,
αἱ νεφέλαι Verg., — aditus Hor.,
— iter (ἐπὶ κλίμακος) Stat., ani-
mantium genus ἀέριον γένος (τὰ
πτηνὰ) Cic., — leges οὐράνιοι νόμοι
Manil., — filum ἀεροειδὲς νῆμα (τῆς
ἀράχνης) Paul. Nol., — odor Varro
At., — color χῶμα ἀέρινον (κν.
οὐρανί) Tert., — vestes ἀέρινου
ἢ κυανοῦ (οὐρανοῦ) χρώματος ἐσθῆ-
τες Vulg., — ignes (=stellae) Cin-
na arm. fr., — flammae incen-
dia (=fulmen) Avien. Arat.,
— nebulae Manil., — nubes νεφέ-

λαι, νέφη ἀερονηχῇ Lygd., undae (κύματα ἀέρος) Lucr.,—mel ἀερό-μελι «ὕον μέλι» Verg. (ιδ. καὶ Ἀθην. 500 D). 2) ἀέριος, ὑψηλός:—Alpes Verg.,—cupressus Catull.,—ulmus Verg., quercus Verg., capra cornibus aeriis αἴξ κεροσφόρος, ἡ κεράς (λίαν ὑψηλὰ κέρατα ἔχουσα) Ovid. 3) οὐράνιος, θεῖος,—vox οὐρανία, θεία φωνή (τοῦ Χριστοῦ) Iuven. 2, 520. 4) μάταιος,—spes ματαία, κενή, κούφη ἐλπίς Arnob. 2, 62.

ENP. ΟΥΛΕΡΙΧΟΣ

ǎērízŭsa, ae, haec, ἡ ἀερί-
ζουσα (λίθος τις).

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ.

ǎērízŭsa, ae, θ. ἀερίζουσα
(λίθος τις).

ΟΥΛΕΡ.—ΚΟΥΜΑΝ. (Πρωτόδ. Βιαγκ.)

ǎērízŭsa, ae, θ. ἀερίζουσα
(λίθος τις).

ΚΟΥΠΙΤΩΡΗΣ

ἐλλείπει.

ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

ἐλλείπει.

EPP. ΣΚΑΣΣΗΣ

ǎerízŭsa, ae, θ. (ἀερίζουσα),
λίθος τις ἀερόχρους (χρωμ. οὐρανὸν)
τῶν τιμίων, Ἰάσπιδος ὁ ἀερίζων, κατ'
ἄλλους ὁ κύανος, ὁ βουκάργιδος λί-
θος (τοῦ κοινὰ ζι) ὅθεν καὶ τὸ
οὐδ. ñerizon (ἀερίζων=τὸ κυανοῦν
χρῶμα) Ἰάσπιδος ὁ ἀερίζων (ἐν τῶν
εἰδῶν τοῦ Ἰάσπιδος) ιδ. καὶ bořia.